

การใช้ทักษะมวยไทยสมัครเล่นในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยพลศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28

ปริญญานิพนธ์
ของ
อนุวัฒน์ ถืออยู่

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
พฤษภาคม 2546
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การใช้ทักษะมวยไทยสมัครเล่นในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยพลศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28

บทคัดย่อ
ของ
อนุวัฒน์ ถืออยู่

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
พฤษภาคม 2546

h 288345

อนุวัฒน์ ถืออยู่. (2546). การใช้ทักษะมวยไทยสมัครเล่นในการแข่งขันกีฬาวชิรวิทยาลัย
พลศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28. ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา).
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
คณะกรรมการควบคุม : ผู้ช่วยศาสตราจารย์เจียมศักดิ์ พานิชชัยกุล,
ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมรรถชัย น้อยศิริ.

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า เพื่อทราบการใช้ทักษะมวยไทยสมัครเล่น
ในการแข่งขันกีฬาวชิรวิทยาลัยพลศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักกีฬา
มวยไทยสมัครเล่นที่ทำการแข่งขันในรอบรองชนะเลิศและรอบชิงชนะเลิศ จำนวน 29 คู่
รวมกลุ่ม ตัวอย่างทั้งหมด 58 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ กล้อง
ถ่ายภาพวิดีโอ โดยทำการบันทึกภาพ และนำข้อมูลที่ได้มาแจกแจงความถี่ แล้วเปลี่ยนเป็น
ค่าร้อยละ

ผลการศึกษาพบว่า

รุ่นน้ำหนัก 45 กิโลกรัม

1. ทักษะเดี่ยวที่ใช้มากที่สุดคือ เตะ จำนวน 194 ครั้ง เป็นร้อยละ 47.20
เข่า จำนวน 89 ครั้ง เป็นร้อยละ 21.66 ถีบ จำนวน 60 ครั้ง เป็นร้อยละ 14.59
2. ทักษะชุดที่ใช้มากที่สุดคือ เข่า – เข่า จำนวน 23 ครั้ง เป็นร้อยละ 23.00
เตะ – เตะ จำนวน 21 ครั้ง เป็นร้อยละ 21.00 เตะ – ต่อย 17 ครั้ง เป็นร้อยละ 17.00

รุ่นน้ำหนัก 48 กิโลกรัม

1. ทักษะเดี่ยวที่ใช้มากที่สุดคือ เตะ จำนวน 95 ครั้ง เป็นร้อยละ 29.97
ถีบ จำนวน 85 ครั้ง เป็นร้อยละ 26.81 ต่อย จำนวน 80 ครั้ง เป็นร้อยละ 25.24
2. ทักษะชุดที่ใช้มากที่สุด คือ เตะ – เตะ จำนวน 23 ครั้ง เป็นร้อยละ 23.00
เตะ – ต่อย 16 ครั้ง เป็นร้อยละ 16.00 ต่อย – เตะ 15 ครั้ง เป็นร้อยละ 15.00

รุ่นน้ำหนัก 51 กิโลกรัม

1. ทักษะเดี่ยวที่ใช้มากที่สุดคือ เตะ จำนวน 250 ครั้ง เป็นร้อยละ 52.85
ต่อย จำนวน 78 ครั้ง เป็นร้อยละ 16.49 เข่า จำนวน 75 ครั้ง เป็นร้อยละ 15.86
2. ทักษะชุดที่ใช้มากที่สุดคือ เตะ – เตะ จำนวน 24 ครั้ง เป็นร้อยละ 23.76
ต่อย – ต่อย จำนวน 21 ครั้ง เป็นร้อยละ 20.79 เตะ – ต่อย จำนวน 18 ครั้ง
เป็นร้อยละ 17.82

รูน้าหนัก 54 กิโลกรัม

1. ทักษะเดี่ยวที่ใช้มากที่สุดคือ เตะ จำนวน 176 ครั้ง เป็นร้อยละ 40.65
เข้า จำนวน 123 ครั้ง เป็นร้อยละ 28.41 ต่อย จำนวน 71 ครั้ง เป็นร้อยละ 16.40
2. ทักษะชุดที่ใช้มากที่สุดคือ เตะ – เตะ จำนวน 19 ครั้ง เป็นร้อยละ 26.39
เข้า – เข้า จำนวน 10 ครั้ง เป็นร้อยละ 13.89 ต่อย – ต่อย จำนวน 9 ครั้ง เป็นร้อยละ 12.50

รูน้าหนัก 57 กิโลกรัม

1. ทักษะเดี่ยวที่ใช้มากที่สุดคือ เตะ จำนวน 170 ครั้ง เป็นร้อยละ 49.56
ต่อย จำนวน 60 ครั้ง เป็นร้อยละ 17.49 เข้า จำนวน 60 ครั้ง เป็นร้อยละ 17.49
2. ทักษะชุดที่ใช้มากที่สุด เตะ – เตะ จำนวน 23 ครั้ง เป็นร้อยละ 34.85
เข้า – เข้า จำนวน 13 ครั้ง เป็นร้อยละ 19.66 ต่อย – ต่อย จำนวน 8 ครั้ง เป็นร้อยละ 12.12

รูน้าหนัก 60 กิโลกรัม

1. ทักษะเดี่ยวที่ใช้มากที่สุดคือ เตะ จำนวน 223 ครั้ง เป็นร้อยละ 52.10
เข้า จำนวน 74 ครั้ง เป็นร้อยละ 17.29 ต่อย จำนวน 64 ครั้ง เป็นร้อยละ 14.95
2. ทักษะชุดที่ใช้มากที่สุด เตะ – เตะ จำนวน 16 ครั้ง เป็นร้อยละ 35.56
เข้า – เข้า จำนวน 10 ครั้ง เป็นร้อยละ 22.22 ต่อย – ต่อย จำนวน 5 ครั้ง เป็นร้อยละ 11.12

รูน้าหนัก 63.5 กิโลกรัม

1. ทักษะเดี่ยวที่ใช้มากที่สุดคือ เตะ จำนวน 184 ครั้ง เป็นร้อยละ 44.99
เข้า จำนวน 87 ครั้ง เป็นร้อยละ 21.27 ถีบ จำนวน 72 ครั้ง เป็นร้อยละ 17.61
2. ทักษะชุดที่ใช้มากที่สุด เตะ – เตะ จำนวน 20 ครั้ง เป็นร้อยละ 21.28
เตะ – ต่อย จำนวน 13 ครั้ง เป็นร้อยละ 13.83 เข้า – เข้า จำนวน 13 ครั้ง เป็นร้อยละ 13.83

รูน้าหนัก 67 กิโลกรัม

1. ทักษะเดี่ยวที่ใช้มากที่สุดคือ เตะ จำนวน 120 ครั้ง เป็นร้อยละ 44.61
ต่อย จำนวน 51 ครั้ง เป็นร้อยละ 18.96 ถีบ จำนวน 51 ครั้ง เป็นร้อยละ 18.96
2. ทักษะชุดที่ใช้มากที่สุด เตะ – เตะ จำนวน 14 ครั้ง เป็นร้อยละ 30.44
เตะ – ต่อย จำนวน 7 ครั้ง เป็นร้อยละ 15.22 ถีบ – ถีบ เตะ – ถีบ เข้า – เข้า จำนวน 4 ครั้ง เป็นร้อยละ 8.70

รูน้าหนัก 71 กิโลกรัม

1. ทักษะเดี่ยวที่ใช้มากที่สุดคือ เตะ จำนวน 163 ครั้ง เป็นร้อยละ 45.40
ต่อย จำนวน 75 ครั้ง เป็นร้อยละ 20.90 ถีบ จำนวน 62 ครั้ง เป็นร้อยละ 17.27
2. ทักษะชุดที่ใช้มากที่สุด เตะ – เตะ จำนวน 17 ครั้ง เป็นร้อยละ 23.61
ต่อย – ต่อย จำนวน 12 ครั้ง เป็นร้อยละ 16.67 เตะ – เข่า เข่า – เข่า จำนวน 9 ครั้ง
เป็นร้อยละ 12.50

รูน้าหนัก 75 กิโลกรัม

1. ทักษะเดี่ยวที่ใช้มากที่สุดคือ เตะ จำนวน 102 ครั้ง เป็นร้อยละ 40.96
ถีบ จำนวน 52 ครั้ง เป็นร้อยละ 20.88 ต่อย จำนวน 47 ครั้ง เป็นร้อยละ 18.87
2. ทักษะชุดที่ใช้มากที่สุด เตะ – เตะ จำนวน 12 ครั้ง เป็นร้อยละ 22.26
ต่อย – เตะ จำนวน 7 ครั้ง เป็นร้อยละ 12.96 เข่า – เข่า จำนวน 7 ครั้ง เป็นร้อยละ
12.96

รูน้าหนัก 81 กิโลกรัม

1. ทักษะเดี่ยวที่ใช้มากที่สุดคือ เตะ จำนวน 48 ครั้ง เป็นร้อยละ 38.71
ถีบ จำนวน 32 ครั้ง เป็นร้อยละ 25.81 ต่อย จำนวน 20 ครั้ง เป็นร้อยละ 16.13
2. ทักษะชุดที่ใช้มากที่สุด เตะ – เตะ จำนวน 7 ครั้ง เป็นร้อยละ 23.32
เตะ – ต่อย จำนวน 5 ครั้ง เป็นร้อยละ 16.67 ต่อย – ต่อย เข่า – เข่า จำนวน 3 ครั้ง
เป็นร้อยละ 10.00

UTILIZATION OF AMATEUR MUAYTHAI SKILLS IN THE 28th THAILAND
PHYSICAL EDUCATION COLLEGE GAMES

AN ABSTRACT
BY
ANUVAT THUEYU

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree in Physical Education
at Srinakharinwirot University
May 2003

Anuvat Thueyu. (2003). *Utilization of Amateur Muaythai Skills in the 28th Thailand Physical Education Colleges Games*. Master thesis.
M.Ed. (Physical Education). Bangkok : Graduate School,
Srinakharinwirot University. Adviser Committee : Asst. Prof. Jiamsuk
Panitchaikul, Asst. Prof. Samatchai Noisiri.

The study aimed to investigate Utilization of Amateur Muaythai Skills in the 28th Thailand Physical Education Colleges Games. The subjects comprised 29 pairs of amateur Muaythai in the semi - final and final competition in the 28th Thailand Physical Education Colleges Games. The instruments used in this study were digital video camera, television, video player and utilization of Muaythai form with single skills and series skills.

The results revealed that :

Weight 45 kg.

1. The most frequency of single skills were 194 kicks (47.20 percent), 89 kneeing (21.66 percent), 60 booting (14.59 percent)

2. The most frequency of series skills were 23 of kneeing – kneeing (23.00 percent), 21 of kick – kick (21.00 percent), 17 of kick – booting (17.00 percent)

Weight 48 kg.

1. The most frequency of single skills were 95 kicks (29.97 percent), 85 booting (26.81 percent), 80 strikes (25.24 percent)

2. The most frequency of series skills were 23 of kick – kick (23.00 percent), 16 of kick – strike (16.00 percent), 15 of strike – kick (15.00 percent)

Weight 51 kg.

1. The most frequency of single skills were 250 kicks (52.85 percent), 78 strikes (16.49 percent), 75 kneeing (15.86 percent)

2. The most frequency of series skills were 24 of kick – kick (23.76 percent), 21 of strike – strike (20.79 percent), 18 of kick – strike (17.82 percent)

Weight 54 kg.

1. The most frequency of single skills were 176 kicks (40.65 percent), 123 booting (28.41 percent), 71 strikes (16.40 percent)

2. The most frequency of series skills were 19 of kick – kick (26.39 percent), 10 of kneeing – kneeing (13.89 percent), 9 of strike – strike (15.00 percent)

Weight 57 kg.

1. The most frequency of single skills were 170 kicks (49.56 percent), 60 strikes (17.49 percent), 60 kneeing (17.49 percent)

2. The most frequency of series skills were 23 of kick – kick (34.85 percent), 13 of kneeing – kneeing (19.66 percent), 8 of strike – strike (12.12 percent)

Weight 60 kg.

1. The most frequency of single skills were 223 kicks (52.10 percent), 74 kneeing (17.29 percent), 64 strikes (14.95 percent)

2. The most frequency of series skills were 16 of kick – kick (35.56 percent), 10 of kneeing – kneeing (22.22 percent), 5 of kneeing – kneeing (11.12 percent)

Weight 63.5 kg.

1. The most frequency of single skills were 184 kicks (44.99 percent), 87 kneeing (21.27 percent), 72 strikes (17.61 percent)

2. The most frequency of series skills were 20 of kick – kick (21.28 percent), 13 of kneeing – kneeing (13.83 percent), 13 of kneeing – kneeing (13.83 percent)

Weight 67 kg.

1. The most frequency of single skills were 120 kicks (44.61 percent), 51 booting (18.96 percent), 51 strikes (18.96 percent)

2. The most frequency of series skills were 14 of kick – kick (30.44 percent), 7 of strike – strike (15.22 percent), 4 of booting – booting kneeing – kneeing and kick – booting (15.00 percent)

Weight 71 kg.

1. The most frequency of single skills were 163 kicks (45.40 percent), 75 kneeing (20.90 percent), 62 booting (17.27 percent)

2. The most frequency of series skills were 17 of kick – kick (23.61 percent), 12 of strike – strike (16.67 percent), 9 of kick – kneeing and kneeing – kneeing (12.50 percent)

Weight 75 kg.

1. The most frequency of single skills were 102 kicks (40.96 percent), 52 booting (20.88 percent), 47 strikes (18.87 percent)

2. The most frequency of series skills were 12 of kick – kick (22.26 percent), 7 of strike – strike (12.96 percent), 7 of kneeing – kneeing (12.96 percent)

Weight 81 kg.

1. The most frequency of single skills were 48 kicks (38.71 percent), 32 booting (25.81 percent), 20 strikes (16.13 percent)

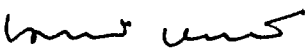
2. The most frequency of series skills were 7 of kick – kick (23.22 percent), 5 of kick – strike (16.67 percent), 3 of strike – strike and kneeing – kneeing (10.00 percent)

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง

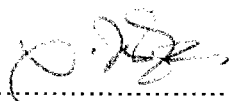
การใช้ทักษะมวยไทยสมัครเล่นในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยพลศึกษาแห่งประเทศไทย
ครั้งที่ 28

ของ
นายอนุวัฒน์ ถี้อยู่

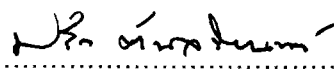
ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

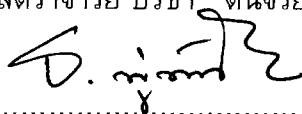

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.นภาพร หะวานนท์)
วันที่ 9 เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2546

คณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์

.....ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เจียมศักดิ์ พานิชชัยกุล)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สมรรถชัย น้อยศิริ)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(รองศาสตราจารย์ ปรีชา ตันจริยานนท์)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(อาจารย์ ธงชาติ พูเจริญ)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลงได้ก็เพราะความช่วยเหลือจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เจียมศักดิ์ พานิชชัยกุล ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมรรถชัย น้อยศิริ รองศาสตราจารย์ปรีชา ตันจรียานันท์ และอาจารย์ธงชาติ พู่เจริญ และคณาจารย์ทุกท่าน ที่ท่านได้ให้คำปรึกษา ต่างๆ ข้อเสนอแนะตลอดจนแก้ไขปรับปรุงข้อบกพร่องต่างๆ ในปริญญานิพนธ์เล่มนี้ ผู้วิจัย รู้สึกซาบซึ้งและภูมิใจในความกรุณาของคณาจารย์ ณ โอกาสนี้ จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง และจะขอสำนึกบุญคุณตลอดไป นอกจากนี้ผู้วิจัยต้องขอขอบคุณวิทยาลัยพลศึกษา จังหวัดสุโขทัย ที่ให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล อีกทั้งยังต้องขอขอบคุณท่านรอง ปลัดจังหวัดสุโขทัย คุณณศิริศ ร่มสุข ที่ให้ความกรุณาเอื้อเฟื้อสถานที่พักขณะทำการเก็บ รวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยขอขอบคุณ ครู อาจารย์ ที่เคยอบรมสั่งสอนตั้งแต่เริ่มเรียนหนังสือได้ แก่โรงเรียนรังสิวทยา โรงเรียนกุนนทีรุทธารามวิทยาคม โรงเรียน ภปร. ราชวิทยาลัย ในพระบรมราชูปถัมภ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ผู้วิจัยรู้สึกสำนึกในบุญคุณของท่าน ครูบาอาจารย์ที่เคยอบรมสั่งสอนมาจนถึงทุกวันนี้

ผู้วิจัยขอกราบคุณในพระคุณของคุณพ่อประวิทย์ ถืออยู่ คุณแม่ชะอุ่ม เส็งกลิ่น ที่ท่านได้อบรมเลี้ยงดู ให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่ท่านสามารถหาให้ได้ โดยไม่มีเงื่อนไขใดๆ ทั้งสิ้น ต่อผู้วิจัย ผู้วิจัยรู้สึกภูมิใจและซาบซึ้งใจที่ได้เกิดมาเป็นลูกของท่าน อีกทั้งยังต้องขอขอบคุณ พี่ชาย พันโทชัยรัตน์ ถืออยู่ พี่สาว คุณอรวรรณ ถืออยู่ ที่คอยช่วยเหลือและให้กำลังใจ ตลอดจนเพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ โดยเฉพาะคุณโรจน์สยาม แสงสงวน ที่คอยช่วยเหลือทุกอย่าง

อนุวัฒน์ ถืออยู่

สารบัญ

บทที่

หน้า

1	บทนำ.....	1
	ภูมิหลัง.....	1
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	3
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	3
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	3
	นิยามศัพท์.....	3
	กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า.....	4
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	5
	ประวัติวิทยาลัยพลศึกษา.....	5
	รูปแบบการแข่งขันกีฬามวยไทยสมัครเล่น.....	6
	ทักษะเบื้องต้นเกี่ยวกับกีฬามวยไทย.....	7
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	19
	งานวิจัยในต่างประเทศ.....	19
	งานวิจัยในประเทศ.....	20
3	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	27
	แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง.....	27
	เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	27
	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	27
	การจัดกระทำกับข้อมูล.....	28
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	29
	การวิเคราะห์ข้อมูล.....	29

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5	
สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	60
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	60
ประชากร.....	60
กลุ่มตัวอย่าง.....	60
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	60
การจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูล.....	60
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า.....	61
อภิปรายผล.....	63
ข้อเสนอแนะ.....	65
บรรณานุกรม.....	66
ภาคผนวก.....	69
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	73

บัญชีตาราง

[illegible]

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง

หน้า

15 แสดงความถี่และค่าร้อยละการใช้ทักษะชุด ของการแข่งขัน มวยไทยสมัครเล่น รุ่นน้ำหนัก 54 กิโลกรัม.....	43
16 แสดงความถี่และค่าร้อยละการใช้ทักษะชุด ของการแข่งขัน มวยไทยสมัครเล่น รุ่นน้ำหนัก 57 กิโลกรัม.....	44
17 แสดงความถี่และค่าร้อยละการใช้ทักษะชุด ของการแข่งขัน มวยไทยสมัครเล่น รุ่นน้ำหนัก 60 กิโลกรัม.....	45
18 แสดงความถี่และค่าร้อยละการใช้ทักษะชุด ของการแข่งขัน มวยไทยสมัครเล่น รุ่นน้ำหนัก 63.5 กิโลกรัม.....	46
19 แสดงความถี่และค่าร้อยละการใช้ทักษะชุด ของการแข่งขัน มวยไทยสมัครเล่น รุ่นน้ำหนัก 67 กิโลกรัม.....	47
20 แสดงความถี่และค่าร้อยละการใช้ทักษะชุด ของการแข่งขัน มวยไทยสมัครเล่น รุ่นน้ำหนัก 71 กิโลกรัม.....	48
21 แสดงความถี่และค่าร้อยละการใช้ทักษะชุด ของการแข่งขัน มวยไทยสมัครเล่น รุ่นน้ำหนัก 75 กิโลกรัม.....	49
22 แสดงความถี่และค่าร้อยละการใช้ทักษะชุด ของการแข่งขัน มวยไทยสมัครเล่น รุ่นน้ำหนัก 81 กิโลกรัม.....	50
23 แสดงความถี่และค่าร้อยละการใช้ทักษะเดี่ยว ของการแข่งขัน มวยไทยสมัครเล่น.....	51
24 แสดงความถี่และค่าร้อยละการใช้ทักษะชุด ของการแข่งขัน มวยไทยสมัครเล่น.....	52
25 แสดงความถี่และค่าร้อยละ การใช้ทักษะเดี่ยว และทักษะชุด ของการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น.....	53
26 แสดงความถี่และค่าร้อยละ รูปแบบการถีบ ของการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น.....	55
27 แสดงความถี่และค่าร้อยละ รูปแบบการต่อย ของการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น.....	56
28 แสดงความถี่และค่าร้อยละ รูปแบบการเตะ ของการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น.....	57
29 แสดงความถี่และค่าร้อยละ รูปแบบการเข้า ของการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น.....	58

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
30 แสดงความถี่และค่าธรรมเนียม รูปแบบการศอก ของการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น.....	59

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

มวยไทยเป็นศิลปะการต่อสู้ชนชั้นชาติไทย มีวิวัฒนาการหลายชั่วอายุคน มีประวัติการใช้มวยไทยต่อสู้อย่างกล้าหาญ เพื่อป้องกันบ้านเมืองมาหลายยุคหลายสมัย ดังนั้นมวยไทยจึงเป็นมรดกของการสั่งสมวัฒนธรรมและประเพณีหลายๆ ด้านอย่างผสมกลมกลืน มวยไทยจึงเป็นศาสตร์และศิลป์ ที่บรรพบุรุษไทยได้คิดค้นอย่างชาญฉลาด โดยใช้ส่วนต่างๆ ของร่างกายผสมผสานกับกำลังกาย และพลังแห่งจิตวิญญาณของมนุษย์ออกมาเป็นลีลากระบวนท่าต่อสู้ได้อย่างงดงามน่าเกรงขาม (พยุหศักดิ์ จันทรสุนทร : 2541. คำนำ) กีฬามวยไทย รักษาทำนุบำรุงและดำรงไว้ซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของชาติไทย ซึ่งศิลปะวัฒนธรรมนั้นเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวให้ชาวไทยรักและหวงแหนและสามัคคีกันในหมู่คณะอันเป็นส่วนหนึ่งที่จะทำให้ประเทศชาติมั่นคงสืบต่อไป อีกทั้งในปัจจุบันนี้ปัญหาร้ายแรงของชาติ ก็คือปัญหา ยาเสพติดของเยาวชนของชนชาติ ซึ่งเป็นปัญหาที่รุนแรงมาก กีฬามวยไทยอาจจะมีส่วนช่วยในการดึงเยาวชนไทยไม่ให้ไปมั่วสุมยาเสพติด โดยนำเวลาว่างเข้ามาฝึกมวยไทยให้กับเด็กและเยาวชน ดังนั้นจึงไม่มีเวลาเหลือที่จะไปประพฤติตนในทางที่ผิด อีกทั้งในปัจจุบันนี้กีฬามวยไทยยังเป็นกีฬาอาชีพอย่างหนึ่ง ในประเทศไทยสามารถสร้างรายได้ให้กับตนเองและครอบครัวและยังนำมาซึ่งชื่อเสียงเกียรติยศและวงศ์ตระกูล

ในปัจจุบันกีฬามวยไทยนั้นยังได้รับความนิยม จากชาวต่างชาติเป็นอย่างมาก ซึ่งจะเห็นได้ว่ามีชาวต่างประเทศเดินทางเข้ามาในประเทศไทยเพื่อมาฝึกฝนกีฬามวยไทยกันอย่างมากมาย และหลากหลายประเทศ ซึ่งพยุหศักดิ์ จันทรสุนทร (2541 : 63) ได้กล่าวว่า เนื่องจากกีฬามวยไทยเป็นศิลปะการต่อสู้ที่ชาวต่างชาติมองว่ามีอันตรายมากชาวต่างชาติจึงนิยมฝึกหัด เพื่อเป็นการออกกำลังกาย และเพื่อป้องกันตัวเองมากกว่าการแข่งขัน ดังนั้น ความพยายามที่จะทำให้ชาวต่างประเทศสนใจฝึกหัดมวยไทยและเข้าร่วมการแข่งขันมวยไทยมากขึ้น โดยการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับมวยไทย ในเรื่องคุณค่าและประโยชน์ที่ได้รับจากการฝึกหัดมวยไทย ทั้งทางด้านวัฒนธรรมและประเพณี ความเชื่อ คุณธรรม จริยธรรม ด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ และสติปัญญา เป็นต้น เพื่อพัฒนารูปแบบการแข่งขัน ให้มีความปลอดภัยสูงจนเป็นที่ยอมรับของนานาชาติได้

กีฬามวยไทยจัดได้ว่าเป็นกีฬาที่ต้องใช้ร่างกายเข้าปะทะกันอย่างรุนแรง โดยใช้อาวุธหมัดต่อยเท้าเตะและถีบ เข่า และศอกโจมตีใส่กัน ซึ่งนักมวยไทยจำเป็นต้องมีความพร้อมทั้งทางด้านทักษะ กีฬามวยไทยอย่างดีเยี่ยมแล้ว รวมไปถึงเทคนิคในการต่อสู้ของแต่ละบุคคลด้วย อีกทั้งต้องมีความพร้อมทางด้านสมรรถภาพทางร่างกายด้วย ซึ่งขวัญชัย เชาวสุโข (2515 : 6) ได้กล่าวว่า สมรรถภาพมีความจำเป็นสำหรับนักกีฬา ได้แก่ความเร็ว ความแข็งแรง และอาจกล่าวได้ว่า นักกีฬามวยไทย คนใดที่มีความเร็ว ความคล่องตัว ความแข็งแรง และความอดทนที่ดี ย่อมเป็นผู้ที่ได้เปรียบ

ในปัจจุบันกีฬามวยไทย ได้มีการจัดการแข่งขันกีฬามวยไทยสมัครเล่น ซึ่งกำลังได้รับความนิยมมากจากชาวต่างประเทศ จะเห็นได้ว่าการจัดการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่นชิงแชมป์โลก โดยมีชาวต่างชาติทำการส่งแข่งขันกันมากมายหลายทีม โดยการแข่งขันกันตามปกติของมวยไทยสมัครเล่นให้แข่งขันไม่เกิน 5 ยก ยกละ 2 นาที ให้มีการพักระหว่างยก 1 นาที (กติกากการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น. 2544 : 10) และจะเห็นได้ว่าการจัดการแข่งขันกีฬามวยไทยสมัครเล่นนั้นจะได้รับการบรรจุให้เป็นกีฬาสาธิตในการจัดการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ ครั้งที่ 13 ที่กรุงเทพมหานครด้วย อีกทั้งยังได้รับการบรรจุในการแข่งขันกีฬาวิทยาลัยพลศึกษาแห่งประเทศไทยครั้งนี้ด้วย ซึ่งกีฬาวิทยาลัยพลศึกษานั้น จัดขึ้นก็เพื่อให้นักศึกษาของแต่ละวิทยาลัยได้ทำการแข่งขันกีฬา เพื่อเชื่อมความสัมพันธ์ และยังส่งเสริมให้นักศึกษา และนักกีฬาแต่ละวิทยาลัยพลศึกษานั้น มีน้ำใจเป็นนักกีฬา รู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย โดยกีฬาวิทยาลัยพลศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28 จะทำการแข่งขันที่วิทยาลัยพลศึกษาสุโขทัย จังหวัดสุโขทัย โดยทำการแข่งขันระหว่างวันที่ 18 – 28 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2546

ทักษะมวยไทยนั้น มีอยู่มากมายหลายชนิด โดยใช้วัยวะส่วนต่างๆ ของร่างกายโดยเฉพาะส่วนขาและส่วนแขนโจมตีเข้าสู่คู่ต่อสู้ ทักษะมวยไทยนั้นจัดเป็นอาวุธที่รุนแรง และใช้ป้องกันตนเองได้ดี ทักษะหลักของกีฬามวยไทย เช่น เตะ ต่อย ถีบ เข่า ศอก นอกเหนือจากนักกีฬาจะนำทักษะมวยไทยไปใช้ในการแข่งขันได้แล้ว ประชาชนทั่วไป ยังสามารถนำทักษะมวยไทยไปประยุกต์ใช้ในการออกกำลังกาย เพื่อให้ร่างกายแข็งแรงได้ด้วย จะเห็นได้ว่าทักษะมวยไทยนั้นนำมาซึ่งประโยชน์มากมาย

การศึกษาการใช้ทักษะมวยไทยสมัครเล่นในการแข่งขันกีฬาวิทยาลัยพลศึกษาจะนำมาซึ่งประโยชน์แก่กีฬามวยไทยสมัครเล่นมาก ทั้งนักกีฬาและผู้สอนตลอดจนผู้ที่สนใจชมการแข่งขันกีฬามวยไทยสมัครเล่น โดยการศึกษาการใช้ทักษะมวยไทยสมัครเล่นในการแข่งขันกีฬาวิทยาลัยพลศึกษา จำทำให้ทราบว่าในการแข่งขันครั้งนี้ นักกีฬามวยไทยสมัครเล่นได้ใช้ทักษะอย่างมาก และใช้ทักษะอย่างไรน้อยทักษะอย่างไรเป็นที่นิยมใช้มากในปัจจุบัน ซึ่งเป็นประโยชน์โดยตรงแก่ผู้ฝึกสอนและนักกีฬา เพื่อที่จะได้นำไปฝึกฝนเพิ่มเติมให้มีความชำนาญมากขึ้น อีกทั้งการศึกษาครั้งนี้จะเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่สนใจชมการแข่งขัน อาจจะทำให้ชมการแข่งขันได้สนุกยิ่งขึ้น อีกทั้งยังเป็นการช่วยอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมอย่างหนึ่งของชาติไทยด้วย

จากเหตุผลดังกล่าว รวมไปถึงผู้วิจัยมีความคุ้นเคยกับกีฬามวยไทย ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาการใช้ทักษะมวยไทยสมัครเล่น ในการแข่งขันกีฬาวิทยาลัยพลศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28 เพื่อเป็นประโยชน์แก่ นักมวยไทยสมัครเล่น ผู้ฝึกสอน รวมไปถึงผู้ที่ชมมวยไทย และเป็นประโยชน์ต่อการฝึกซ้อมทักษะต่างๆ เพิ่มเติมให้เกิดความชำนาญมากขึ้น ในการพัฒนาการใช้ทักษะ และยังเป็นการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมอย่างหนึ่งของชาติไทยด้วย อีกทั้งยังเป็นประโยชน์แก่ผู้มีความสนใจตลอดจนเป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าต่อไปได้

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อทราบการใช้ทักษะมวยไทยสมัครเล่นในการแข่งขันกีฬาวีทยาลัยพลศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

การวิจัยครั้งนี้ทำให้ทราบการใช้ทักษะมวยไทยสมัครเล่นในการแข่งขันกีฬาวีทยาลัยพลศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28 และสามารถใช้เป็นประโยชน์ต่อการฝึกซ้อมทักษะต่างๆ ในกีฬามวยไทย ให้พัฒนายิ่งขึ้นได้ อีกทั้งยังเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่มีความสนใจเป็นการอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมประจำชาติไทย และเป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าต่อไปได้

ขอบเขตการศึกษาค้นคว้า

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ นักกีฬามวยไทยสมัครเล่นที่ทำการแข่งขันในกีฬาวีทยาลัยพลศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28 จำนวน 67 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ได้แก่ นักกีฬามวยไทยสมัครเล่น ที่ทำการแข่งขันในรอบรองชนะเลิศและรอบชิงชนะเลิศ ในการแข่งขันกีฬาวีทยาลัยพลศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28 จังหวัดสุโขทัย จำนวน 58 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ คือ นักกีฬามวยไทยสมัครเล่นจำแนกตามรุ่น

ตัวแปรตาม คือ การใช้ทักษะมวยไทยสมัครเล่น

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. นักกีฬามวยไทยสมัครเล่น หมายถึง กีฬามวยไทยสมัครเล่นที่ทำการแข่งขันในรอบรองชนะเลิศและรอบชิงชนะเลิศในการแข่งขันกีฬาวีทยาลัยพลศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28 จังหวัดสุโขทัย

2. การใช้ทักษะมวยไทย หมายถึง วิธีการต่างๆ ในการแข่งขันกีฬามวยไทยสมัครเล่น เพื่อโจมตีใส่คู่ต่อสู้ โดยใช้การถีบ การต่อย การเตะ การเข้า การศอก ซึ่งแยกเป็น 2 ทักษะ คือ

2.1 ทักษะเดี่ยว หมายถึง การใช้ทักษะมวยไทยโจมตีใส่คู่ต่อสู้ 1 ครั้ง

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย

เอกสารเกี่ยวกับกีฬามวยไทย รวมไปถึงประวัติวิทยาลัยพลศึกษา และรูปแบบการแข่งขันกีฬามวยไทยสมัครเล่น รวมไปถึงความรู้เกี่ยวกับทักษะการออกอาวุธมวยไทยในรูปแบบต่างๆ เช่น การจดมวย การชกหมัดต่างๆ เตะ ถีบ ศอก และเข่า รวมไปถึงงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ทั้งในประเทศและต่างประเทศ ดังต่อไปนี้

ประวัติวิทยาลัยพลศึกษา

วิทยาลัยพลศึกษาเกิดขึ้นจากการที่กระทรวงธรรมการ ได้เริ่มตั้งสถานศึกษาวิชาพลศึกษาสำหรับครูขึ้นเป็นครั้งแรกเรียกว่า "สโมสรกายบริหาร" ที่สามัคยาจารย์สมาคม ภายในโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย ในปี 2456 ได้จัดตั้งสถาบันฝึกหัดครูพลศึกษาขึ้นเรียกว่า ห้องพลศึกษากลาง โดยมีความมุ่งหมายเพื่อส่งเสริมกีฬาทุกชนิด ตลอดจนผลิตครูออกไปสอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียน ต่อมาในปี พ.ศ. 2462 ได้มีการปรับหลักสูตรใหม่และสร้างโรงเรียนพลศึกษากลางขึ้นในเวลาเดียวกัน โดยให้ครูที่สอนพลศึกษาได้เรียนเพื่อเลื่อนวิทยฐานะ โดยกำหนดเกณฑ์ของหลักสูตร ดังนี้ ผู้สอบได้ 2 ชุด ได้พลศึกษาตรี ผู้สอบได้ 3 ชุด ได้พลศึกษาโท และผู้สอบได้ 4 ชุด ได้พลศึกษาเอก จนกระทั่ง พ.ศ. 2475 รัฐบาลได้ประกาศใช้แผนการศึกษาฉบับแรก วิชาพลศึกษาจึงได้เป็นส่วนหนึ่งของแผนการศึกษาแห่งชาติ ในปี พ.ศ. 2476 ได้มีการจัดตั้งกรมพลศึกษาขึ้น เพื่อให้มีหน้าที่รับผิดชอบในการอบรมครูที่จะไปสอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนต่างๆ และเพื่อเพิ่มปริมาณครูพลศึกษาตามแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับ พ.ศ. 2477 ในปี พ.ศ. 2478 กรมพลศึกษา ได้สร้างอาคารเรียนของโรงเรียนฝึกหัดครูพลศึกษาขึ้นใหม่ในบริเวณกรีฑาสถานแห่งชาติ และจัดให้เป็นสถานที่ให้การอบรมทางกายบริหารแก่นักเรียน นอกจากนั้นในปี พ.ศ. 2498 กรมพลศึกษาได้ก่อตั้งวิทยาลัยพลศึกษาขึ้นแทนโรงเรียนฝึกหัดครูพลศึกษาเดิม มีการปรับปรุงหลักสูตรจากสองปี เป็นหลักสูตรสี่ปีเป็นหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง ต่อมาความต้องการครูทางด้านพลศึกษามีมาก จึงมีการขยายวิทยาลัยพลศึกษาไปสู่ส่วนภูมิภาค ในปี พ.ศ. 2514 เริ่มที่จังหวัดเชียงใหม่ ต่อจากนั้น ได้ขยายไปตั้งตามภูมิภาคต่างๆ ทุกภาคของประเทศ ปัจจุบันมีวิทยาลัยพลศึกษาทั้งหมด 17 แห่ง ได้แก่ วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดเชียงใหม่ วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดสุโขทัย วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดลำปาง วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดเพชรบูรณ์ วิทยาลัยพลศึกษากรุงเทพฯ วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดชลบุรี วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดอ่างทอง วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดสมุทรสาคร

วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดมหาสารคาม วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดอุดรธานี วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดชัยภูมิ วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดยะลา วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดชุมพร วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดกระบี่ และวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดตรัง (กรมพลศึกษา. 2526 : 13)

วิทยาลัยพลศึกษามีจุดมุ่งหมายเพื่อผลิตบุคลากรให้เป็นผู้มีความรู้ความสามารถ มีทักษะและเข้าใจในบทบาทหน้าที่ของตนเอง เพื่อไปทำหน้าที่ในการพัฒนาทางด้านการศึกษา สังคม ประเทศชาติและส่งเสริมให้พลเรือน ซึ่งเป็นประชากรของประเทศมีสุขภาพพลานามัย สมบูรณ์แข็งแรงเป็นกำลังที่สำคัญของประเทศตามแนวนโยบายของกรมพลศึกษา ซึ่งได้ กำหนดวัตถุประสงค์ในการผลิตครูพลศึกษาไว้ดังนี้ คือมุ่งส่งเสริมให้นักศึกษามีความรู้ ทักษะ เจตคติที่ถูกต้อง และสามารถนำไปประกอบอาชีพได้ สามารถให้คำปรึกษา และส่งเสริมเกี่ยวกับการรักษาสุขภาพ การออกกำลังกาย การรักษาความปลอดภัย และการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ มีความกระตือรือร้นในการใฝ่หาความรู้ ความคิดริเริ่ม สร้างสรรค์ มีสุขนิสัยที่ส่งเสริมสุขภาพและบุคลิกภาพอยู่เป็นนิจ เป็นผู้มีความประพฤติ จริยธรรม มีน้ำใจเป็นนักกีฬาและจรรยาบรรณในวิชาชีพ รวมทั้งความรู้ ความเข้าใจทักษะ และเจตคติ ที่เอื้อต่อการพัฒนาท้องถิ่น สอดคล้องกับการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ตลอดจนเป็นผู้ยึดมั่น ในสถาบันชาติและศาสนา พระมหากษัตริย์ และการปกครองระบอบประชาธิปไตย นอกจากนั้น เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าวมา วิทยาลัยพลศึกษาจำเป็นต้องวางนโยบายและกลยุทธ์ ในการจัดการเรียนการสอน และกิจกรรมต่างๆ ที่จะเอื้ออำนวยต่อการพัฒนาการของนักศึกษาใน ทุกๆ ด้าน อย่างมีประสิทธิภาพ อย่างไรก็ตามในปัจจุบันสังคมมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว วิทยาลัยการสมัยใหม่ เทคโนโลยี และอุปกรณ์ต่างๆ ถูกนำมาใช้กันอย่างแพร่หลาย ในทุกวงการ มีการแข่งขันกันสูงทางสังคม และเศรษฐกิจ กรมพลศึกษาได้ตระหนักถึงความ สำคัญของการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น จึงเห็นสมควรให้มีการพัฒนามาตรฐานการผลิตครูพล ศึกษา ให้เป็นบุคคลที่มีความรู้ความสามารถทันสมัยทันเหตุการณ์มาเป็นระยะๆ ดังเห็นได้จาก โครงการพัฒนาคุณภาพของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษาในด้านต่างๆ เช่น โครงการแข่งขัน กีฬาวิทยาลัยพลศึกษา เป็นต้น เป้าหมายสำคัญ ได้แก่ การพัฒนานักศึกษาให้บรรลุขีดสุด ตามศักยภาพ โดยพยายามจัดสิ่งแวดล้อม และกิจกรรมต่างๆ เพื่อส่งเสริมให้นักศึกษามี พัฒนาการในทุกด้าน อันจะส่งผลต่อความสำเร็จในชีวิต (กรมพลศึกษา. 2529 : 1 – 3)

รูปแบบการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น

การแข่งขันตามปกติให้แข่งขันไม่เกิน 5 ยก ยกละ 2 นาที ให้มีการพักระหว่างยก 1 นาที แต่ถ้าได้มีการตกลงกันไว้ก่อนอาจทำการแข่งขันกัน 3 ยก ๑ ยก 2 นาที 1 นาที ก็ได้โดยพักระหว่างยก 1 นาที การหยุดการแข่งขันเพื่อตัดคะแนน เดือน จัดเครื่องแต่งกายหรืออุปกรณ์ของผู้แข่งขันให้เรียบร้อยหรือด้วยเหตุผลอื่นๆ ไม่นับ

รวมอยู่ใน 2 นาทีดังกล่าว การพักระหว่างยกต้องให้ได้ 1 นาทีเต็ม ก่อนเริ่มการแข่งขัน ในยกแรกผู้แข่งขันต้องร่ายรำไหว้ครูตามประเพณีทุกคน โดยมีดนตรีประกอบด้วย ปี่ชวา ฉิ่ง และกลองแขก เมื่อร่ายรำไหว้ครูเสร็จแล้วจึงให้เริ่มแข่งขันได้ ห้ามไหว้ครูด้วยการร่ายรำที่ไม่ถูกต้องตามรูปแบบของมวยไทย

ทักษะเบื้องต้นเกี่ยวกับมวยไทย

1. การตั้งท่า (จดมวย)

ทักษะเบื้องต้นที่มีความจำเป็นอย่างยิ่งในการเล่นกีฬา โดยเฉพาะอย่างยิ่งกีฬาประเภทต่อสู้ เช่น มวย มวยปล้ำ ยูโด ฟันดาบ เป็นต้น จะต้องตั้งท่าให้ถูกหลักเสียก่อน หากทำถูกต้อง สวยงาม การออกอาวุธก็จะดีไปด้วย คือ ต้องคำนึงถึงการทรงตัว ความรัดกุม คล่องแคล่ว ว่องไว

การตั้งท่ามวย หรือ จดมวย ก็เช่นกัน หากฝึกตั้งท่าได้สวยงามถูกต้องแล้ว โอกาสที่จะออกอาวุธด้วยทักษะต่างๆ เช่น จะชกหรือเตะก็ทำได้แม่นยำ ทะมัดทะแมง และยังสามารถป้องกันตัวได้ดีอีกด้วย

ส่วนต่างๆ ของร่างกายที่จะต้องคำนึงถึงมากในการตั้งท่า ก็คือ

1.1 เท้า การวางเท้า เป็นหลักเบื้องต้นที่สำคัญมาก เพราะเท้าทั้งสองข้าง เปรียบเสมือนฐาน ที่สามารถทำให้การทรงตัวดี การเคลื่อนที่ในท่าทางต่างๆ ก็จะได้ด้วย

วิธีการ ให้ยืนในลักษณะเท้าหน้า – เท้าตาม โดยมีช่องขาหน้า – หลัง และซ้าย – ขวา ห่างพอประมาณ ตามส่วนของความสูงของร่างกาย เช่นหากคนรูปร่างสูง ก็ให้ช่องเท้ากว้าง ตามสมควร

เท้าหน้า หรือเท้าหน้า ปลายเท้าชี้ไปทางด้านหน้า

เท้าหลังหรือ เท้าหลัง ปลายเท้าวางให้ขวางกับเท้าหน้า

ยืนด้วยปลายเท้า (โดนนิ้ว) ทั้งสองข้าง

1.2 เข่า ในการชกมวยไทย การยืน เข่าจะต้องยืดตรง จะย่อหรือยืดเข่าได้เพียงเล็กน้อย ไม่ควรย่อเข่ามากเกินไป

1.3 ลำตัว จะต้องตั้งตรงและเฉียงไปตามแนวของเท้าหน้า และเท้าตาม

1.4 แขนทั้งสองข้าง ยกมือด้วยแขนทั้งสองข้าง ให้ท่อนแขนขวาแนบลำตัว แขนซ้ายห่างจากลำตัวพองาม กำหมัดหลวมๆ เปิดหน้ามองไปข้างหน้า หมัดทั้งสองจะอยู่บริเวณเหนือตาเล็กน้อย

1.5 ศีรษะ ก้มหน้าลง เก็บคางไว้ใกล้ๆ กับไหล่ สายตาชำเลื่องมองไปข้างหน้าเป้าหมายบริเวณหน้าอกทั้งหมด

2. การเคลื่อนไหว

ในการชกมวยไทย การเคลื่อนไหวตัว กระทำได้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น เพราะส่วนมากนักมวยจะตั้งท่าหรือจดมวยแล้วจะนิ่ง จะมีก็แต่เพียงเคลื่อนไหวร่างกาย เพื่อย้ายน้ำหนักตัวให้การทรงตัวดีเท่านั้น ดังนั้นนักมวยไทยส่วนใหญ่จะแค่น้ำเท้า โยกตัว โยกไหล่อยู่กับที่ โดยคำนึงถึงหลักการยืนที่ดี ไม่เดินจนเสียการทรงตัว

3. การเคลื่อนที่

ในการชกมวยไทยนั้น การเคลื่อนที่หรือฟุตเวิร์ค เพื่อเปลี่ยนตำแหน่งที่ยืน อยู่เดิมไปในทิศทางต่างๆ ในขณะต่อสู้ ทำได้ 2 วิธีด้วยกันคือ

3.1 การเคลื่อนที่แบบเท้าหน้า-เท้าตาม คือ ในขณะที่ตั้งท่าอยู่กับที่ในลักษณะ เท้าหน้า-เท้าตาม หากต้องการเคลื่อนที่ไปที่หนึ่งใด ก็อาศัยหลัก เท้าไหนอยู่ใกล้ก็เคลื่อนที่นั้น ไปก่อน เคลื่อนไปเท้าใดก็ลากเท้าตามนั้นไปก่อน เคลื่อนไปเท้าใดก็ลากเท้าตามไปเท่านั้น เช่น ถ้าจะรุกไปข้างหน้าก็เคลื่อนเท้าหน้าไปก่อน แล้วลากเท้าหลังตามส่วนในการฝึกการเคลื่อนที่ เบื้องต้น ควรฝึกแบบปิดจิ้งหะก่อน เมื่อเห็นว่าการเคลื่อนที่นั้นแล้ว ก็ทำให้เร็วขึ้น และทำได้ โดยอัตโนมัติ

3.2 การเคลื่อนที่แบบสลับข้างซ้าย-ขวา คือ ในขณะที่ตั้งท่าอยู่ในท่าจดมวย โดยเท้าหน้า-เท้าตามก็ให้ออกเท้าหน้า ตั้งเข่าขึ้นสูงติดกับศอกหน้า ก้าววางเท้าไปข้างหน้า แล้ว ยกเข่าหลัง สลับท่าจดมวยมาเป็นอีกด้านหนึ่ง วางเท้าหลังไปข้างหน้า และสลับเท้าอีกข้างหนึ่ง ไปข้างหน้า สลับกันไปเรื่อยๆ การเคลื่อนที่ในลักษณะนี้เรียกว่า "ท่าอย่างสาขุม" ซึ่งในสมัยโบราณ นักมวยนิยมกันมาก แต่ในปัจจุบันมักจะไม่ค่อยมีนักมวยคนไหนฝึกฝนและนิยมทำกัน

4. การถีบ

การถีบ เป็นลักษณะเบื้องต้นชนิดหนึ่งของการชกมวยไทย การใช้เท้าทั้งสองข้าง ถีบโดยใช้แรงส่งจากสะโพก และลำตัวไปยังเป้าหมายต่างๆ ของคู่ต่อสู้ การถีบจะหนักหน่วงยิ่งขึ้นถ้าหากใช้การเคลื่อนที่ทั้งสองข้างช่วย

เป้าหมายต่างๆที่จะถีบ คือ

1. บริเวณหน้าขาทั้งสองข้าง
2. บริเวณท้องน้อย
3. บริเวณหน้าท้อง
4. บริเวณช่องท้องหรือลิ้นปี่
5. บริเวณใบหน้า

เป้าหมายที่ถีบยากที่สุด คือ บริเวณใบหน้าคู่ต่อสู้ ซึ่งหากนักมวยไทยคนใด สามารถถีบบนหน้าคู่ต่อสู้ได้ แสดงให้เห็นถึงการใช้ศิลปะมวยไทยได้ยอดเยี่ยมมาก ซึ่งเรียกว่า "บาทาลูกพักร์"

การป้องกันการถีบ ในการต่อสู้แบบมวยไทย เมื่อคู่ต่อสู้ใช้อาวุธถีบ มีวิธีแก้ลูกถีบ มีวิธีแก้ลูกถีบได้ดังนี้

1. จับเท้าคู่ต่อสู้ ยกให้ล้ม หรือ ผลัก แล้วตอบโต้ด้วยวิธีการต่างๆ เช่น เตะตาม เป็นต้น

2. การปัด เมื่อคู่ต่อสู้ถีบมายังเป้าหมาย ก่อนถึงเป้าหมายให้ใช้มือปัดเท้าที่ถีบ ให้พลาด เป้าหมาย แล้วตอบโต้ด้วยอาวุธอื่นๆ เช่นสวนด้วยหมัด หรือเตะด้วยเท้า เป็นต้น

3. โยกตัวหลบ เมื่อคู่ต่อสู้ถีบมายังเป้าหมายก่อนถึงเป้าหมายให้โยกตัวหลบให้พ้นเป้าหมาย แล้วตอบโต้ด้วยอาวุธอื่นๆ เช่น เตะ เป็นต้น

4. ยกเข่าขึ้นปะทะ ขณะที่คู่ต่อสู้ถีบมายังเป้าหมาย ให้ชิงยกเข่าข้างใดข้างหนึ่ง ขึ้นปะทะเท้าที่ถีบมา ทำให้เท้าพลาดเป้าหมายได้ ส่วนการฝึกหัดการถีบ การฝึกหัดลูกถีบนั้น สามารถฝึกกับอุปกรณ์หลายๆ อย่างได้เช่น ฝึกถีบกับฝาผนัง หรือถีบกับกระสอบ ฝึกถีบกับคู่ เป็นต้น

5. การต่อຍ

มือทั้งสองข้างถือเป็นอวัยวะส่วนหนึ่งของร่างกายที่กำเข้าเป็นหมัด ให้เป็นอาวุธ ทำร้ายคู่ต่อสู้โดยการชก คือ การเหวี่ยงแขน พุ่งหมัด ออกไปด้วยแรงส่งจากไหล่ ลำตัว แขน สะโพก และเท้า ในการชกมวยไทยสามารถใช้หมัดได้ทั้งรุกและรับ มีวิธีการต่างๆ คือ

1. หมัดชกหน้า หรือ หมัดแย็บ เป็นวิธีการชกโดยหมัดหน้า ส่งแรงจากไหล่ ลำตัว แขน ขา และเท้า เหวี่ยงแขนจนถึง ก่อนหมัดถึงเป้าหมาย กำหมัดให้แน่น หมุนแขน ให้หมัดคว่ำลงเมื่อถูกเป้าหมายให้ชกกลับมาในแนวเดิม เป็นหมัดที่ใช้สำหรับรบกวนคู่ต่อสู้ให้พะวง เพื่อฉวยโอกาสให้ใช้อาวุธอื่นต่อไปได้

เป้าหมายในการชก หมัดแย็บ หรือหมัดหน้า ทำได้ คือ

1.1 บริเวณใบหน้าและคาง

1.2 บริเวณลำตัว หรือ ช่องท้อง

การป้องกันและตอบโต้ด้วยหมัดแย็บ หรือ หมัดหน้า ได้ดังนี้

1. บล็อก หรือปะทะด้วยนวม เมื่อคู่ต่อสู้ยกหรือหมัดแย็บ หรือหมัดหน้า มายังเป้าหมายคือ บริเวณ ใบหน้าหรือคาง ให้ใช้หมัดขวา หรือหมัดหลังปะทะเอาไว้โดยการเกร็งไหล่และแขนไม่ให้หมัดถูกเป้าหมายได้

2. ปัดให้หมัดพลาดเป้า เมื่อคู่ต่อสู้ชกหมัดแย็บ หรือหมัดหน้า มายังเป้าหมาย บริเวณใบหน้าหรือคางให้ใช้ฝ่ามือและแขนปัดก่อนที่หมัดจะถูกเป้าหมาย

3. โยกหลบตัว เมื่อคู่ต่อสู้ชกหมัดแย็บหรือหมัดหน้ามายังบริเวณเป้าหมาย บริเวณใบหน้าหรือคางให้โยกตัวโดยใช้เอวลำตัว ขา และศีรษะ หลบให้พ้นหมัด การโยกตัวหลบทำได้ทั้งซ้ายและขวา

4. ถอยจากให้พ้นระยะหมัด เมื่อคู่ชกต่อสู้ชกหมัดแย็บ หรือ หมัดนำ มายังเป้าหมายบริเวณใบหน้า หรือคางให้ผงะหรือโยกตัวให้หลบมาข้างหลังให้พ้นระยะหมัด

5. ถอยสู่ระยะ เมื่อคู่ต่อสู้ชกหมัดแย็บ หรือหมัดนำมายังเป้าหมายบริเวณใบหน้าหรือคางให้รีบก้าวเท้าถอยออกไปให้พ้นระยะหมัด

2. หมัดขวาตรง เป็นหมัดตามหรือหมัดหลัง เป็นหมัดที่ถนัดที่สุดสำหรับนักมวยที่ถนัดขวา มีประสิทธิภาพนักมวยที่ฉลาดจะไม่ชกบ่อย จะชกเมื่อเห็นว่ามีเป้าหมายจริง ๆ

วิธีการชก เมื่ออยู่ในลักษณะท่าเตรียมพร้อม หมัดขวาจะอยู่บริเวณแก้มขวา แขนขวาหนีบลำตัวไว้ ชกหมัดขวาตรงไปยังเป้าหมายข้างหน้า พร้อมกับปิดลำตัว สะโพก และเท้าด้านขวา แขนตั้ง แร่งส่งจากไหล่ขวา เมื่อหมัดถูกเป้าหมายให้กดสันหมัด และบิดหมัดให้คว่ำลง

การสืบเท้าขณะชกหมัดขวาตรง ให้สืบเท้าหน้า พร้อมกับจังหวะชกหมัด และลากเท้าหลังตาม โดยเท้าหลังจะไม่หลุดจากพื้น มือซ้ายยกขึ้นเล็กน้อยระดับสายตา

เป้าหมายในการชก ทำได้คือ

1. บริเวณใบหน้าและคาง
2. ลำตัว

การป้องกันและตอบโต้ด้วยหมัดขวาตรง ได้ดังนี้

1. ปะทะด้วยท่อนแขน เมื่อคู่ต่อสู้ชกหมัดขวาตรง มายังเป้าหมายบริเวณใบหน้า หรือคางให้รีบยกแขนซ้ายหมัดซ้าย ขึ้นรับหรือปะทะเอาไว้

2. ผงะให้พ้นระยะหมัด เมื่อคู่ต่อสู้ชกหมัดขวาตรง มายังเป้าหมายบริเวณใบหน้า หรือคางให้รีบดึงผงะหลบ ให้พ้นระยะหมัด

3. ถอยสู่ระยะ เมื่อคู่ต่อสู้จะชกหมัดขวาตาม มายังเป้าหมายบริเวณใบหน้า หรือคางให้รีบก้าวเท้าทั้งสองถอยหนี ให้พ้นระยะหมัดทันที

3. หมัดเหวี่ยง หรือ หมัดสวิง เป็นหมัดที่เหวี่ยงมาจากด้านข้าง ชกในระยะประชิด โดยการถ่วงน้ำหนักตัวจากด้านซ้ายไปขวา เปิดหมัดโดยยกศอกซ้ายขึ้น ให้ท่อนแขนขนานกับพื้น ข้อศอกได้ฉาก หมัดคว่ำ กระตุกไหล่ซ้าย เหวี่ยงแขนส่งแรงให้ผ่านหน้าไปและหยุดอยู่ตรงหน้าในทันทีทันใด แล้วถ่วงน้ำหนักตัวกลับที่เดิม ปิดสะโพก หมุนเท้า กระตุกไหล่ช่วยส่งแรงไปในจังหวะพร้อม ๆ กัน

เป้าหมายในการชก ทำได้คือ

1. บริเวณคาง
2. บริเวณชายโครง

การป้องกันหมัดเหวี่ยง หรือหมัดสวิง ได้ดังนี้

1. ปะทะด้วยนวม เมื่อคู่ต่อสู้จะชกหมัดเหวี่ยง หรือหมัดสวิง มายังเป้าหมาย บริเวณศีรษะ และคาง ให้รีบยกแขนขวาขึ้นปะทะเอาไว้

2. กันหลบ เมื่อคู่ต่อสู้จะชกหมัดเหวี่ยง หรือหมัดสวิง มายังเป้าหมาย บริเวณศีรษะ และคาง ให้รีบย่อเข้า ก้มตัวหลบให้พ้นหมัด

3. ถอยจากให้พ้นหมัด เมื่อคู่ต่อสู้จะชกหมัดเหวี่ยง หรือหมัดสวิง มายังเป้าหมาย บริเวณศีรษะ และคาง ให้รีบดึงตัวลงหนีให้พ้นระยะหมัด

4. ถอยสู่ระยะ เมื่อคู่ต่อสู้จะชกหมัดเหวี่ยง หรือหมัดสวิง มายังเป้าหมาย บริเวณศีรษะ และคาง ให้รีบก้าวเท้าทั้งสองข้างถอยหนีให้พ้นระยะ

4. หมัดเสย หรือ หมัดสอยดาว เป็นอีกหมัดหนึ่ง ที่สามารถชกคู่ต่อสู้ที่ขอบมุดเข้ามา และชกกลับดำ หรือ รูปรางเตี้ย การชก วิถีหมัด จากล่างขึ้นบน เข้า และลำตัว เป็นแรงส่งสำคัญ เปิดหมัดให้หน้าหมัดทลายเข้าหาลำตัว กระตุกไหล่และแรงส่งจากสะโพกกับลำตัวพร้อมๆ กัน เป็นแรงเดียว

เป้าหมายในการชก ทำได้คือ

1. บริเวณคาง
2. บริเวณหน้าท้อง

การป้องกันและตอบโต้ด้วยหมัดเสย หรือหมัดสอยดาว ได้ดังนี้

1. ผงะให้พ้นระยะหมัด เมื่อคู่ต่อสู้ชกหมัดเสย หรือ หมัดสอยดาว มายังบริเวณเป้าหมายคือ คาง หรือหน้าอก ให้รีบดึงตัว

2. ปะทะด้วยท่อนแขน เมื่อคู่ต่อสู้ชกหมัดเสย หรือ หมัดสอยดาว มายังบริเวณเป้าหมาย คือ คาง หรือหน้าอก ให้ใช้ท่อนแขนซ้าย หรือแขนหน้า เข้าปะทะ ไม่ให้หมัดถูกเป้าหมาย

3. ถอยสู่ระยะ เมื่อคู่ต่อสู้ชกหมัดเสย หรือ หมัดสอยดาว มายังบริเวณเป้าหมาย คือ คาง หรือหน้าอก ให้รีบก้าวเท้าทั้งสองข้างถอยหลัง ให้พ้นระยะหมัด

การฝึกการใช้หมัด ให้ได้ผลมีหลายวิธี ดังนี้

1. การชกกลม
2. การชกกระสอบ
3. การชกเป้าผาผนัง หรือเป้ามือ
4. การซ้อมคู่

6. การเตะ

การเตะด้วยเท้า ในการชกมวยไทยถือว่าเป็นอาวุธที่มีความสำคัญที่สุด มีความรุนแรง หนักหน่วง จนอาจจะกล่าวได้ว่า ไม่มีการต่อสู้ด้วยมือเปล่าชนิดใดในโลกที่หนักหน่วงรุนแรงได้เท่าการเตะด้วยเท้าในการชกมวยไทย ด้วยเหตุนี้เองที่ทำให้ชาวต่างชาติขาดไม่อยากจะฝึกหัดมวยไทยในระยะแรก แต่มาในปัจจุบันต่างชาติได้พยายามศึกษา หลักการ และวิธีป้องกัน จนกลับมาให้ความสนใจในการต่อสู้แบบมวยไทยอีก

การเตะเป็นอาวุธยาวที่มีเป้าหมายมากมาย การเตะจึงมีหลายลักษณะหลายวิธีขึ้นอยู่กับตำแหน่งของเป้าหมาย

1. เตะตรง เป็นวิธีการเตะโดยใช้หลังเท้า สามารถเตะได้ทั้งเท้าหน้าและเท้าตามด้วยการยกเท้าเหวี่ยงท่อนขา ด้วยสะโพกไปข้างหน้า ขึ้นข้างบน เอนตัวไปข้างหลังเล็กน้อยเพื่อให้เตะได้สูง มือทั้งสองข้างอยู่ในท่าจคมวย

เป้าหมายในการเตะตรง ทำได้คือ

1.1 ปลายคาง

1.2 บริเวณหน้าอก

1.3 บริเวณอวัยวะเพศ

การป้องกันและตอบโต้ การเตะตรง ได้ดังนี้

1. ฉากออกทางซ้าย หรือทางขวา เมื่อเห็นคู่ต่อสู้จะเตะตรงด้วยเท้าข้างใดข้างหนึ่ง ให้รีบก้าวเท้า ฉากออกทางซ้ายหรือทางขวาทันที

2. ถอยให้สุทธระยะ เมื่อเห็นคู่ต่อสู้ขยับจะเตะตรงด้วยเท้าข้างใดข้างหนึ่ง ให้รีบก้าวถอยหนีให้พ้นระยะทันที

2. เตะเฉียง เป็นการเตะด้วยเท้าหน้าหรือเท้าตามก็ได้ โดยใช้หลังเท้าและลำแข้งจากการเหวี่ยงท่อนขา ด้วยแรงจากสะโพก และการบิดลำตัวทุกส่วนให้สัมพันธ์กัน เหวี่ยงท่อนขาให้เฉียงเป็นมุม 45 องศา และการเตะเฉียง เป็นเตะที่ใช้บ่อยที่สุดในการชกมวยไทย เตะได้ทั้งรุกและรับ

เป้าหมายในการเตะเฉียง ทำได้คือ

1. บริเวณโคนแขน หรือไหล่

2. บริเวณชายโครง

3. บริเวณก้านคอ

การป้องกันและตอบโต้ การเตะเฉียง ได้ดังนี้

1. ผงะ เมื่อคู่ต่อสู้ขยับเท้าจะเตะเฉียง ด้วยเท้าใดเท้าหนึ่ง ให้รีบดึงผงะให้พ้นระยะเท้า แล้วตอบโต้ด้วยอาวุธต่างๆ

2. ปะทะด้วยเข่า เมื่อเห็นคู่ต่อสู้ขยับเท้าเตะเฉียง ด้วยเท้าใดเท้าหนึ่ง ให้รีบยกเข่าด้านเดียวกับเท้านั้นๆ เช่น คู่ต่อสู้เตะซ้าย ก็ยกเข่าขวาขึ้นรับ วิธีนี้เป็นวิธีที่ใช้ป้องกันอาวุธเตะด้วยเท้ามากที่สุดในการชกมวยไทย

ข้อควรระวัง ขณะยกเข่าขึ้นปะทะการเตะของคู่ต่อสู้ ซึ่งเหวี่ยงมาแรงนั้น การถ่วงน้ำหนักตัว และการทรงตัวต้องดี มิฉะนั้นจะทำให้เสียหลัก ตอบโต้ด้วยอาวุธต่างๆ ไม่ได้

3. ชิงถีบ เมื่อเห็นคู่ต่อสู้ขยับจะเตะเฉียงด้วยเท้าใดเท้าหนึ่ง ให้รีบชิงจ้วงถีบคู่ต่อสู้ให้เสียหลัก เตะไม่ถนัด

4. จับด้วยท่อนแขน เมื่อคู่ต่อสู้ขยับจะเตะเฉียงด้วยเท้าใดเท้าหนึ่งมายังเป้าหมายที่ลำตัว ให้ก้าวถอยน้ำหนักตามเชิงที่เตะไปเล็กน้อย ในจังหวะเดียวกันก็ใช้แขนข้างที่อยู่ใกล้คล้องขาคู่ต่อสู้ที่เตะมาไว้ แล้วเตะตอบโต้คืนในทันทีทันใด

3. เตะตัด การเตะตัด เป็นการเตะด้วยสันแข้ง ตัดขาคู่ต่อสู้ ทำให้ขาคู่ต่อสู้เจ็บได้ ภาษามวยเรียกว่า เตะเจาะยาง และบางครั้งหากคู่ต่อสู้ไม่ระวังอาจจะทำให้เสียหลัก ล้มลงได้

วิธีการเตะ ให้ย่อตัวต่ำลง เหวี่ยงขาที่จะเตะให้ขนานกับพื้นให้มากที่สุด เตะไป ยังเป้าหมายบริเวณขาพับ หรือข้อต่อของเข่าด้านหลัง ขาที่เตะออกไปต้องยึดให้ตรึงควรสับเท้าเข้าไปเตะให้ใกล้ที่สุด มือทั้งสองข้างยกสูง

การป้องกันและตอบโต้ การเตะตัด ได้ดังนี้

1. ชิงถีบ การเตะตัดนั้น คู่ต่อสู้จะพยายามก้าวเท้าหลักเข้ามาหาเพื่อไม่ให้เตะผิดเป้าหมาย เมื่อคู่ต่อสู้ขยับจะก้าวมาเตะตัด ให้รีบชิงถีบสวนออกไปด้วยเท้าข้างใดข้างหนึ่ง ทำให้คู่ต่อสู้เสียหลักได้

2. ยกเข่าขึ้นรับ การยกเข่าขึ้นปะทะการเตะตัด จะต้องยกไม่ให้สูงจากพื้นมากนัก เพราะหากยกสูง คู่ต่อสู้อาจเตะลอดไปถูกขาหลักได้

3. ชิงชกด้วยหมัด เมื่อคู่ต่อสู้สับเท้าเข้ามาจะเตะตัด ให้รีบยกเข่ารับและชกหมัดสวนเข้าใส่ทันที

4. การเตะกลับหลัง การเตะกลับหลัง เป็นศิลปะแม่ไม้มวยไทย เรียกว่า “ท่าจรเข้ฟาดหาง” เป็นวิธีการที่ยาก หากไม่ฝึกฝนจนเกิดความชำนาญ และมีจิตใจกล้าหาญแล้ว โอกาสใช้ให้ได้ผลมีน้อยมาก จะกลับเปิดโอกาสให้คู่ต่อสู้เข้าโจมตีด้วยอาวุธมวยไทยอย่างอื่นได้ง่าย แต่หากฝึกฝนจนชำนาญและเตะได้รวดเร็ว แม่นยำแล้ว การเตะกลับหลังก็ถือว่าเป็นการเตะที่มีประสิทธิภาพ ที่ทำให้คู่ต่อสู้ได้รับความเจ็บปวดได้มากเหมือนกัน และถือว่าเป็นการเตะที่สวยงามมาก

วิธีการเตะกลับหลัง

การเตะกลับหลัง จะมีโอกาสทำได้ต่อเนื่องมาจากการเตะเฉียง หรือเตะตัดที่พลาดเป้าหมาย แล้วหมุนตัวกลับพร้อมกับยกเท้าหลัก ตัวกลับขึ้นมาด้วยความเร็วให้ส้นเท้าไปถูกเป้าหมายบริเวณปลายทาง หน้าท้อง หรือ ก้านคอ

การป้องกันและตอบโต้ ด้วยการเตะสลับหลัง ได้ดังนี้

1. ยกแขนขึ้นรับ เมื่อเห็นคู่ต่อสู้หมุนตัวจะเตะกลับหลังมาให้รีบยกแขนทั้งสองข้างขึ้นรับทันที

2. ชิงถีบ เมื่อคู่ต่อสู้หมุนตัวจะเตะกลับหลัง ก่อนที่เท้าจะถูกเป้าหมาย ให้รีบจัดระยะให้ดี แล้วชิงถีบให้คู่ต่อสู้เสียหลักทันที

3. โยกตัวหลบ เมื่อเห็นคู่ต่อสู้หมุนตัวจะเตะกลับหลัง ให้รีบโยกตัวหลบออกให้พ้นระยะทันที

7. การเข้า

เนื่องจากมวยไทยเป็นศิลปะการต่อสู้ที่สามารถปล้ำ รัด พัด เหวี่ยง คู่ต่อสู้ได้ ในจังหวะการประชิดตัวเหล่านี้ อวัยวะของร่างกายที่สามารถนำมาใช้เป็นอาวุธได้สะดวก อีกอย่างหนึ่งก็คือ เข้า

นอกจากเข้าจะเป็นอาวุธอย่างหนึ่งของมวยไทยแล้ว ในบางโอกาสเข้ายังสามารถนำมาใช้เป็นเกราะกำบัง อาวุธมวยไทยอย่างอื่นได้อีก เช่น ป้องกันการเตะ หรือ ถีบ เป็นต้น

เข้า แบ่งตามลักษณะท่าทางการใช้ดังนี้

1. เข้าโหน
2. เข้าตี
3. เข้าลา
4. เข้าลอย

1. เข้าโหน เนื่องจากเข้าเป็นอาวุธมวยไทยที่ใช้ในระยะประชิดตัว ดังนั้นเข้าโหนจึงมีวิธีการใช้โดย เมื่อก้าวเท้าเข้าประชิดตัว ใช้แขนและมือจับคอคู่ต่อสู้พยายามกดโน้มคอ หรือ โหนคอคู่ต่อสู้ลงมาตีเข้าด้วยเข้าทั้งสองข้าง

วิธีการป้องกันเข้าโหน

1.1 ผลัก เมื่อคู่ต่อสู้เข้าประชิดตัว เพื่อจะคว่ำคอแล้วกดคอลงมาตีเข้า ให้พยายามใช้แขนทั้งสองข้างผลักไปบริเวณหน้าอก หรือ ไหล่ของคู่ต่อสู้ ทำให้คู่ต่อสู้ไม่สามารถเข้ามาจับคอฝ่ายหนึ่งได้

1.2 รัดเอว เมื่อคู่ต่อสู้เข้าประชิดตัว และจับคอฝ่ายหนึ่งได้แล้ว ให้รีบก้มตัวลงไปรัดบริเวณเหนือเอวคู่ต่อสู้ ทำให้คู่ต่อสู้ไม่สามารถกดหรือโน้มคอลงมาตีเข้าได้

1.3 เหวี่ยงให้ล้ม หากคู่ต่อสู้จับคอและกดคอเพื่อจะตีเข้า ในจังหวะเดียวกัน ให้รีบเหวี่ยงคู่ต่อสู้ให้เสียหลัก หรือล้มลงได้ ด้วยแขนทั้งสองข้าง

2. เข้าตี เป็นท่าทางการใช้อาวุธมวยไทยด้วยเข้า ขณะเข้าประชิดวงใน แล้วใช้เข้าเป็นอาวุธ 2 ลักษณะ คือ เข้าประชิดวงในแล้วจับคอ กระโดดตีเข้าโดยใช้แรงส่งจากเอว ขา กับเข้าเข้าประชิดวงใน แล้วยกเข้าตีได้เลย โดยไม่ต้องเอามือจับคอ โดยใช้แรงส่งจากการก้าวเท้า บิดเอว และแรงกระดูกเข้า

วิธีการป้องกันเข้าตี

2.1 ชิงตีก่อน เมื่อคู่ต่อสู้เข้าประชิด จะจับคอดีเข้าให้รีบชิงจังหวะตีเข้าเข้าหาคู่ต่อสู้ก่อน ทำให้คู่ต่อสู้เสียจังหวะได้ง่าย

2.2 ปะทะด้วยเข้า เมื่อคู่ต่อสู้เข้าประชิด จะตีเข้าให้รีบยกขาหรือเข้าข้างใดข้างหนึ่งขึ้นปะทะเอาไว้ ทำให้ตีเข้าไม่ถูกเป้าหมาย

2.3 รัดได้แขน ขณะที่คู่ต่อสู้เข้าจับคอและตีเข้าในจังหวะเดียวกันก็รีบเข้าประชิด พร้อมกับสอดแขนทั้งสองข้าง เข้าไปรัดได้แขนคู่ต่อสู้ไว้ ทำให้ตีเข้าไม่ถนัด

3. เช่าลา เป็นท่าทางการใช้เข้าเป็นอาวุธ โดยติดพันมาจากการเตะเฉียง เมื่อแตะไปถูกเป้าหมายแล้วก็ยังไม่ชักขาและเท้ากลับลงพื้น แต่กลับกระตุกเข้าขึ้นไปยังคู่ต่อสู้อีกครั้งหนึ่ง

วิธีป้องกันเช่าลา

3.1 จัตุระยะ เมื่อคู่ต่อสู้เตะเฉียงด้วยเท้าใดเท้าหนึ่ง ให้รีบป้องกันแล้วรีบถอยจัตุระยะให้ห่างคู่ต่อสู้ เพื่อมิให้คู่ต่อสู้กระตุกเช่าลาได้อีก

3.2 ชิงถีบ เมื่อคู่ต่อสู้เฉียงด้วยเท้าใดเท้าหนึ่ง ให้รีบป้องกันโดยยกเข้าขึ้นปะทะแล้วรอจังหวะ ขณะคู่ต่อสู้กระตุกเช่าลารีบชิงถีบ ด้วยเท้าใดเท้าหนึ่ง ให้คู่ต่อสู้เสียหลัก

3.3 ชิงชกด้วยหมัด เอคู่ต่อสู้เตะเฉียง และจะกระตุกเช่าลาอีกให้รีบชิงชกสวนด้วยหมัดใดหมัดหนึ่ง อาจทำให้คู่ต่อสู้ถึงกับถูกน็อก หากไม่ระวังตัว

4. เช่าลอย เป็นอาวุธมวยไทยอีกชนิดหนึ่งที่เป็นศิลปการต่อสู้ที่สวยงามและร้ายกาจมาก ควรแก่การอนุรักษ์ แต่ปัจจุบันหาได้ยากมาก สาเหตุอาจจะมาจากทำได้ยาก หากไม่ฝึกฝนจนชำนาญและจิตใจที่กล้าหาญ เพราะหากทำผิดจังหวะก็จะถูกแก้ด้วยอาวุธมวยไทย จากคู่ต่อสู้ได้ง่าย

วิธีการ เช่าลอยมักจะติดพันมาจากการใช้อาวุธมวยไทยอย่างอื่น เช่น เมื่อเตะคู่ต่อสู้ถูกเป้าหมาย คู่ต่อสู้เสียหลักก็จู่โจมเข้า กระโดดโยนเช่าลอยด้วยเท้าทั้งสองข้าง ไปยังเป้าหมายต่าง ๆ เช่น บริเวณปลายคาง หน้าอก ของคู่ต่อสู้

วิธีการป้องกันเช่าลอย

4.1 ฉากหลบ และตอบโต้ด้วยอาวุธอื่น ๆ เช่น เตะหรือชกหมัด

4.2 ชิงถีบ ด้วยเท้าข้างใดข้างหนึ่ง

4.3 ชิงชกสวนด้วยหมัด

8. การศอก

เป็นทักษะการใช้อาวุธอีกชนิดหนึ่งของมวยไทย ซึ่งถือได้ว่าเป็นอาวุธที่อันตรายสำหรับคู่ต่อสู้เป็นอย่างมาก หากนักมวยไทยคนใดมีความสามารถใช้ศอกเป็นอาวุธที่ถนัด จะต้องได้เห็นเลือดคู่ต่อสู้อย่างแน่นอน

การใช้อาวุธศอก มีมากมายหลายกระบวนการ สุดแล้วแต่โอกาสจะอำนวยว่าจะมีจังหวะใช้ศอกใด ซึ่งจะขอกล่าวไว้เป็นประเภท ดังนี้

1. ศอกดี วิธีการฝึกศอกดี กระทำโดยการงอข้อศอกพับจนติดกับลำแขน บิดไหล่โน้มลำตัวไปข้างหน้า พร้อมกับดีศอกลงตรงเป้าหมาย ให้ท่อนแขนชิดหูให้มากที่สุด ความหนักของการตีอยู่ที่การถ่วงน้ำหนักตัวพร้อมกับแรงส่งจากไหล่ การฝึกหัดศอกดี นิยมฝึกกับลม หรือฝึกกับกระสอบ หรือเป้าไม่นิยมฝึกกับคู่ เพราะอันตรายมาก เป้าหมายอยู่ที่ปลายคาง บริเวณใบหน้า ศีรษะ และบริเวณราวนมตรงสันปี

2. สอกตัด วิธีการฝึกสอกตัดง่ายกว่าสอกดี เพราะสอกตัดดีในระดับขนานกับพื้นไปที่เป้าหมายแรงส่งอยู่ที่การหมุนเอวไหล่ และเท้า เป้าหมายของสอกตัด ที่สำคัญคือ บริเวณขากรรไกร หรือคาง จะเห็นได้ว่า นักมวยที่ใช้สอกตัด เป็นอาวุธที่ถนัด จะหนีคู่ต่อสู้ได้ตลอดเวลาเมื่อคู่ต่อสู้เผลอเงยหน้าและแขนห้อยลงต่ำ

3. สอกงัด วิธีการฝึกสอกงัด โดยการพับท่อนแขนยกข้อศอกขึ้น พร้อมกับสับเท้าไปข้างหน้า ย่อหน้าหน้าลงเล็กน้อย พร้อมกับยัดเข้าและกระตุกศอกขึ้นไปบนไปยังเป้าหมาย คือบริเวณคาง หน้าผาก จมูก คู่ต่อสู้

4. สอกพุ่ง วิธีการฝึกสอกพุ่ง โดยการพับท่อนแขน ยกข้อศอกขึ้น พร้อมกับสับเท้าถอยหน้าหันตัวไปข้างหน้า เกร็งท่อนแขน และสอกพุ่งไปชนเป้าหมาย บริเวณปลายคาง ดั้งจมูก ใบหน้า ลูกตาคู่ต่อสู้ สอกพุ่งจะหนัก หากทรงจังหวะให้คู่ต่อสู้พุ่งตัวมา ก็สับเท้าสวนออกไปปะทะกันพอดี

5. สอกกระทุ้ง วิธีการฝึกสอกกระทุ้ง โดยการพับท่อนแขน งอข้อศอก หากเป้าหมายอยู่ด้านล่าง เช่น คู่ต่อสู้รูปร่างเตี้ย หรือก้มลง เมื่อศอกอยู่บนเป้าหมาย ก็กระทุ้งศอกบนเป้าหมาย คือ บริเวณศีรษะคู่ต่อสู้ ไหล่ปลาร้า ดั้งจมูก คู่ต่อสู้ทันที หากเป้าหมายอยู่ข้างบน พับแขนห้อยหมัดลงล่าง แล้วกระตุกศอกขึ้นไปยังเป้าหมายด้านบนที่บริเวณปลายคางและใบหน้าคู่ต่อสู้ทันที สอกกระทุ้ง จะมีประสิทธิภาพ หรือหนักหน่วงอยู่ที่การกระตุกไหล่ และยัดลำตัวเป็นแรงส่งได้สัมพันธ์กันเพียงใด

6. สอกกลับ วิธีการฝึกสอกกลับ โดยการชกหมัดเหวี่ยงทางด้านข้าง ไม่ถูกเป้าหมาย (ชกลม) เพื่อลวงคู่ต่อสู้ จังหวะเดียวกันก็หมุนตัวกลับพร้อมกระชากศอกกลับไปยังเป้าหมายบริเวณ ปลายคาง ใบหน้า หน้าอกคู่ต่อสู้ทันที

การหมุนศอกกลับกระทำได้อย่าง นักมวยที่ฝึกฝนไว้อย่างซ้ำซ้อน และมี จิตใจกล้าเท่านั้น ถึงจะใช้ศอกกลับได้ผล ฉะนั้นศอกกลับจึงถือเป็นศิลปะแม่ไม้มวยไทยอีกชนิดหนึ่งที่วงการมวยไทยได้อนุรักษ์ไว้หากนักมวยคนใดศอกกลับคู่ต่อสู้ได้ผล จะทำให้นักมวยผู้นั้นมีชื่อเสียงโด่งดังทันที

การป้องกันศอกแบบต่าง ๆ

อาจจะกล่าวได้ว่า อวัยวะที่ช่วยไม่ให้คู่ต่อสู้ใช้ศอกให้ได้ผล คือถูกเป้าหมาย แล้วละก็พึงใช้ท่อนแขนทั้งสองข้างเท่านั้น นอกนั้นแล้วก็มีวิธีป้องกันตามโอกาส กล่าวคือ

1. ไม่พยายามเข้าประชิดวงใน ให้คู่ต่อสู้ใช้ศอกได้ถนัด
2. พยายามสกัดคู่ต่อสู้ด้วยอาวุธยาว คือเตะหรือถีบ
3. หากจำเป็นต้องประชิด ให้ป้องกันรัดกุม ไม่เปิดหน้า มือไม่ตก หรือเหยียดให้ยาวออกไป
4. พยายามกอดให้แน่น หากเข้าคลุมวงใน

9. การปล้ำ รัด พัด เหยียง

ในการต่อสู้แบบมวยไทย นอกจากจะห้ามนักมวยไทย หมัด เท้า เข่า ศอกแล้วการปล้ำ รัด พัด เหยียง มีความจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะกติกาได้กำหนดบอกไว้ว่าการต่อสู้แบบมวยไทยห้ามมิให้มีการปล้ำ การกอด การพัด หรือการเหยียง การทุ่มแต่อย่างใดแต่กลับกัน นอกจากจะต่อสู้กันด้วยอาวุธแล้ว พละกำลังความแข็งแรง มีส่วนสำคัญที่จะทำให้การชกมวยบรรลุตามจุดประสงค์

ฉะนั้น การปล้ำ การรัด การพัด การต่อสู้แบบมวยไทยห้ามมิให้มีการปล้ำ การกอด การพัด หรือการเหยียง การทุ่มแต่อย่างใดแต่กลับกัน นอกจากจะต่อสู้กันด้วยอาวุธ พละกำลังความแข็งแรง มีส่วนสำคัญที่จะทำให้การชกมวยบรรลุตามจุดประสงค์

ฉะนั้น การปล้ำ การรัด การพัด การเหยียง การทุ่ม จึงจำเป็นต้องมีเทคนิคขั้นสูง ซึ่งนักมวยทุกคนจะต้องพึงระวังมิให้คู่ต่อสู้กระทำในสิ่งเหล่านี้ได้ง่าย มิฉะนั้นแล้วโอกาสที่จะชนะคู่ต่อสู้เป็นไปได้น่ายากยิ่ง

การปล้ำ เนื่องจากการชกมวยไทย เป็นการต่อสู้ที่จะต้องประจันหน้ากัน ซึ่งๆ หน้า โอกาสที่จะหลบหลีกให้พ้นคู่ต่อสู้เป็นไปได้น่ายาก ฉะนั้นเมื่อทั้งคู่ออกอาวุธ หมัด เท้า เข่า ศอก เข้าหากันโอกาสที่จะปะทะกันหรือตัวติดกันเป็นไปได้น่าสูง เมื่อเข้าใกล้กันก็จะเป็นจะต้องมีการปล้ำกัน

การปล้ำมีอยู่หลายเทคนิคด้วยกัน คือ

1. การใช้แขนคืบคอดคู่ต่อสู้ เพื่อที่จะใช้ความแข็งแรงกอดปล้ำให้คู่ต่อสู้อ่อนกำลังการใช้แขนคืบคอดคู่ต่อสู้แล้วกดหรือโหนคอดลงมา เพื่อตีเข้า หรือ เพื่อเหยียงให้คู่ต่อสู้อ่อนแรงจึงเป็นเรื่องสำคัญในการชกมวยไทย

การป้องกัน

1. ในขณะที่คู่ต่อสู้เข้าประชิด แล้วใช้แขนทั้งสองข้างคืบคอด ให้พยายามตั้งคอให้ตรงอย่าก้มคอ เพราะถ้าก้มคอจะทำให้คู่ต่อสู้กดคอได้ง่าย เมื่อถูกกดคอได้ก็จะถูกคู่ต่อสู้ตีด้วยเข้าท่าต่าง ๆ

2. นอกจากจะใช้ตั้งคอให้ตรงแล้ว แขนทั้งสองข้างจะต้องสอดเข้าไปในแขนคู่ต่อสู้ แล้วพยายามดันแขนยัดขึ้นข้างบน เป็นการช่วยแบ่งเบาคอ มิให้รับน้ำหนักมากจนตั้งตรงไม่ไหวพยายามยกไหล่ขึ้นให้สูง เพื่อมิให้มือรองคอให้คู่ต่อสู้ใช้ท่อนแขนเกาะคืบคอดได้ง่าย ๆ เมื่อคืบคอดไม่ได้โอกาสที่จะกดคอ โหน หรือเหยียงจึงทำได้ยาก

2. การใช้ท่อนแขนทั้งสองข้าง ล็อคคอดคู่ต่อสู้ นักมวยบางคนบริหารคอให้แข็งแรงและคอใหญ่ ยากที่จะโหนหรือกดคอดลงมาได้ง่าย ๆ จึงยากลำบากในการคืบ ฉะนั้น จึงเปลี่ยนวิธีการจากคืบมาเป็นล็อคคอดด้วยวงแขนทั้งสองข้าง แล้วจึงใช้น้ำหนักตัวช่วยกดหรือโหนคอดคู่ต่อสู้ลงมาเพื่อตีด้วยเข้าท่าต่าง ๆ

การป้องกันเมื่อถูกล็อกคอ

เมื่อคู่ต่อสู้ล็อกคอ ให้พยายามสอดแขนทั้งสองข้างเข้าในแขนคู่ต่อสู้ หากสอดเข้าไม่ได้เนื่องจากคู่ต่อสู้ล็อกไว้นั้น ก็ให้ล็อกคอตอบทันที แล้วพยายามหาช่องทาง เมื่อคู่ต่อสู้เผลอก็นสอดแขนเข้าในแขนคู่ต่อสู้ เพื่อจะล็อกคอให้ได้เปรียบ

3. การใช้แขนทั้งสองข้าง รัวได้แขนคู่ต่อสู้ บางโอกาสเมื่อคู่ต่อสู้จับคอก่อน แล้วไม่ปล่อยโอกาสให้สอดแขนแก่ ก็ให้หาโอกาสใช้แขนทั้งสองข้างเข้ารัวได้แขนคู่ต่อสู้ แล้วพยายามหาจังหวะดีด้วยเข่าโค้ง หรือไม่ก็จับคู่ต่อสู้เหวี่ยงหรือทุ่มให้เสียหลัก

การป้องกัน เมื่อถูกคู่ต่อสู้รัวได้แขน ให้รีบโง่งตัวออกทางด้านหลัง แล้วรีบสอดมือทั้งสองเข้าในแขนคู่ต่อสู้ แล้วรัวได้แขนตอบเหมือนกัน

4. การใช้ท่อนแขนรัวเองคู่ต่อสู้ บางจังหวะที่ไม่สามารถจับคอกคู่ต่อสู้ให้ได้ เปรียบได้ให้รีบกำลงรัวเอาคู่ต่อสู้ทันที

การป้องกัน เมื่อถูกคู่ต่อสู้รัวเอา หากเราระวังและรู้จังหวะให้รีบโง่งตัวหนีทันที ถ้าเราโง่งตัวออกทัน ก็ทำให้คู่ต่อสู้รัวเอาไม่ได้ เมื่อรัวไม่ได้อาจจะถูกตีเข้าด้วยเข่าตรงได้ หากคู่ต่อสู้รัวเอาได้แล้ว ก็มีวิธีแก้โดยพยายามรูดตัวลงข้างล่างให้หลุดออกจากวงแขนคู่ต่อสู้ แล้วรีบจับคอกคู่ต่อสู้ทันที ข้อสำคัญ การรูดตัวให้หลุดจากวงแขนจะต้องทำอย่างรวดเร็ว และอาศัยจังหวะ และตัวเราต้องมีเหงื่อ คือทำให้ลำตัวเราลื่น ง่ายที่จะรูดตัวออก

การกอดรัด การกอดรัดคู่ต่อสู้เมื่อเข้าประชิดวงใน การกอดรัดที่ได้เปรียบ จะทำให้สามารถตีเข้าคู่ต่อสู้ได้ หรือมีฉะนั้นก็อาจเหวี่ยงคู่ต่อสู้ให้เสียหลัก หรือล้มได้ง่าย นอกจากนั้นการกอดรัดที่แน่น และหลักดี จะทำให้คู่ต่อสู้ทำอะไรได้ไม่ถนัด

การกอดรัดมีหลายแบบ ดังนี้

1. การกอดรัดคอกคู่ต่อสู้
2. การกอดรัดแขนคู่ต่อสู้
3. การกอดรัดลำตัวคู่ต่อสู้

การป้องกันไม่ให้คู่ต่อสู้กอดรัดในการชกมวยไทย นักมวยบางคนถนัดอาวุธยาววงนอก แต่ไม่ถนัดการใช้อาวุธวงในจึงไม่ชอบการกอดรัด ฉะนั้นหากไม่ต้องการให้คู่ต่อสู้กอดรัดได้ง่าย ต้องพยายามกระทำดังต่อไปนี้

1. กันด้วยมือและแขนทั้งสองข้าง โดยการผลัก ค้ำยัน มิให้คู่ต่อสู้เข้าถึงตัวได้ง่าย

2. พยายามออกอาวุธยาว เช่น เตะ ถีบ หรือชกหมัด เป็นต้น
3. การจัดระยะในการยืน จะต้องไม่ให้คู่ต่อสู้เข้าประชิดตัวได้ง่าย

การพัดหรือเหวี่ยงคู่ต่อสู้ ในการชกมวยไทย นอกจากจะใช้อาวุธต่าง ๆ เข้าทำคู่ต่อสู้ให้บาดเจ็บ หรืออ่อนแรงลงได้แล้ว การพัดหรือเหวี่ยงคู่ต่อสู้ให้เสียหลักล้มลง ก็อาจจะทำให้เสียรูปมวย เสียคะแนนได้ และที่สำคัญการถูกเหวี่ยงให้ล้มลงบ่อย ๆ ทำให้เกิดอาการเหนื่อย อ่อนล้าได้เหมือนกัน

การเหวี่ยงคู่ต่อสู้ให้เสียหลักหรือล้ม คือการจับคอแล้วเหวี่ยง เมื่อเข้าประชิดวงใน แล้วมีโอกาสดึงแขนคิบบอกคู่ต่อสู้ก็พยายามหาจังหวะเหวี่ยงให้คู่ต่อสู้เสียหลักหรือล้ม

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในต่างประเทศ

เฮอร์นันเดซ (Hernandez. 1987 : 03C) ได้ทำการศึกษาวิเคราะห์ท่าทางของผู้เล่นในขณะชกในกีฬาประเภททีม ซึ่งประยุกต์ใช้กับกีฬาบาสเกตบอล จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า เพื่อวิเคราะห์ท่าทางของผู้เล่นในขณะแข่งขันเพื่อที่จะวางตำแหน่งการเล่นได้เหมาะสม

1) ความคล่องตัวในขณะเล่น 2) ความไม่คล่องตัวของผู้เล่น 3) เทคนิคเฉพาะของผู้เล่น 4) การใช้พื้นที่ในการเล่น 5) แบบแผนของการเคลื่อนไหวที่จะวางตำแหน่งการเล่นต้องศึกษารูปแบบการวางตำแหน่งของฝ่ายตรงข้าม และรูปแบบการวางตำแหน่งที่ตนเองเป็นสำคัญ สิ่งที่ได้ช้และผู้เล่นปฏิบัติเป็นครั้งแรกคือ การศึกษารูปแบบการเล่น ข้อจำกัดของการเล่นที่ควรคำนึงถึงก็คือ กติกาการแข่งขัน และความจำกัดทางร่างกายที่ใช้ในการเล่นบาสเกตบอล เช่น รูปแบบของเทคนิคการเล่นระบบโต้ตอบในการวางตำแหน่งของผู้เล่น ความคล่องตัวและความไม่คล่องตัวของผู้เล่นและการใช้พื้นที่ในสนามขณะแข่งขันสิ่งเหล่านี้ส่งผลกระทบต่อการเล่นบาสเกตบอล ผลจากการวิเคราะห์ท่าทางของผู้เล่นในขณะแข่งขันปรากฏว่า การศึกษารูปแบบของการเล่นและฝึกซ้อมรูปแบบต่าง ๆ เป็นอย่างดี ทำให้ผู้เล่นภายในทีมการเล่นที่ประสานสัมพันธ์เป็นอย่างดี สิ่งนี้จึงเป็นหัวใจสำคัญที่ทำให้แผนการเล่นของฝ่ายตรงข้ามได้เป็นอย่างดี และการฝึกซ้อมตาม รูปแบบก็เป็นพื้นฐานของการพัฒนาการแข่งขัน

จินชัน และคนอื่น ๆ (Jinshan and Other. 1993 : 204) ได้วิเคราะห์การได้ประตูในการแข่งขันฟุตบอลโลกครั้งที่ 14 (Analysis of the Goals in the 14th World Cup) ทั้งหมด 52 ประตูโดยการดูจากวิดีโอเทปและทำการวิเคราะห์ทั้ง 115 ประตู โดยดูการปฏิบัติประกอบภาพพื้นที่ ๆ กำหนดขึ้นว่าใช้เทคนิคและแทคติคใด เพื่อนำไปเปรียบเทียบกับฟุตบอลโลกครั้งที่ 13 แทคติคที่ใช้ของ 115 ประตู คิดเป็นเปอร์เซ็นต์ คือ การผ่านบอลจากพื้นที่ B4.3% การเลี้ยงและผ่านบอล 27% เทคนิคที่ใช้ยิงประตูได้สำเร็จคือ การเตะด้วยหลังเท้า 28.7% การโหม่ง 27% การเตะด้วยข้างเท้า 24.4% ด้านใน 18.3% เมื่อเปรียบเทียบกับ ฟุตบอลโลกครั้งที่ 13 และฟุตบอลโลกครั้งที่ 14 เปอร์เซนต์ของการได้ประตูจากการผ่านบอลจากพื้นที่ B การได้ประตูในครั้งแรก พบว่าอยู่ในระดับต่ำ ($P > .05$) เมื่อเปรียบเทียบกับ การได้ประตูในครั้งหลังมีความแตกต่างกับผลจากการโหม่ง มีนัยระดับสูง ($P < 0.5$)

ยามานะกะ , ฮิวส์ และลอทท์ (Yamanaka , Hughes & Lott. 1993 : 207) ได้ศึกษารูปแบบการเล่นฟุตบอลโลกปี 1990 ความชัดเจนของรูปแบบการเล่นฟุตบอลทั้งหมดของทีมในเครื่องจักรภาพ ซึ่งแตกต่างจากกลุ่มอื่น พบว่า ในการสร้างเกมรุกจากการเป็นฝ่ายรับ โดยใช้การเตะส่งในระยะไกลและการเตะจากประตู ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความเด่นชัดในการเล่นลูกกลางอากาศ ทีมยุโรป สร้างการเล่นในการส่งสั้น การวิ่งและการเลี้ยง การครอบครอง มีความอันตรายต่อการแพ้ ทีมอเมริกาได้มีอัตราการยิงประตูโดยการผ่านบอลจากข้างสนาม สูงกว่าเปอร์เซ็นต์การผ่านบอลเข้าจากช่วงสุดท้ายของสนาม

การสิ้นสุดของทีมแควมรูน ซึ่งเป็นทีมที่มีรูปแบบการเล่นฟุตบอลคล้ายคลึงกับทีมอเมริกาใต้ มีมากกว่าสองกลุ่มอื่นจากเครื่องจักรภาพและยุโรป ต้นเหตุที่แสดงให้เห็นความแตกต่างที่เด่นชัดคือเกมการเล่นส่วนใหญ่เน้นหนักการป้องกัน

งานวิจัยในประเทศ

สมถวิล วิจารณ์กรกิจ (2519 : ง) ที่ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพทางกายกับการชกมวยไทย โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักมวยอาชีพจากค่ายมวยต่างๆ ในกรุงเทพมหานคร 15 ค่าย จำนวน 60 คน มาทำการทดสอบสมรรถภาพทางกายก่อนวันขึ้นชก 7 ถึง 10 วัน โดยใช้แบบทดสอบทางร่างกายของกล้ามเนื้อ 5 อย่าง คือ แร้งบีบมือ แร้งงอ และเหยียดของแขนและขา ทดสอบความทนทานของระบบการไหลเวียนของโลหิต โดยใช้ฮาร์ตวาร์ด สเต็ปเทสต์ ที่ศาสตราจารย์นายแพทย์อวย เกตุสิงห์ จัดแปลงให้เหมาะสมกับคนไทย และติดตามผลการชกของนักมวยแล้วนำมาหาค่าสัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์ พบว่าการทดสอบความทนทานของระบบไหลเวียนโลหิตและผลการทดสอบความแข็งแรงของกล้ามเนื้อไม่มีความสัมพันธ์กับผลของการชก

โพธิ์สวัสดิ์ แสงสว่าง (2522 : 29 – 32) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการ “พัฒนามวยไทย” โดยศึกษาจากวิทยานิพนธ์ วารสาร บันทึกที่เกี่ยวข้องกับกีฬามวยไทย ทั้งในอดีตและปัจจุบัน และสรุปได้ว่าการกีฬามวยไทยจากสมัยกรุงสุโขทัยถึงปัจจุบันมีจุดที่ที่น่าสนใจ คือจุดมุ่งหมายการฝึกมวยไทยเพื่อการทหาร เพื่อเป็นศิลปศาสตร์สำหรับพระมหากษัตริย์ ในปัจจุบันเป็นอาชีพ การเปรียบมวยสมัยก่อน เปรียบมวยโดยอาศัยความสมัครใจของนักมวยทั้ง 2 ฝ่ายไม่มีการชั่งน้ำหนัก ไม่มีเปรียบเทียบฝีมือ ในปัจจุบันนักมวยต้องชั่งน้ำหนัก ต้องมีน้ำหนักเท่ากันหรือใกล้เคียงกัน ต้องมีฝีมือพอๆ กันถึงชกกันได้

กติกากการแข่งขัน สมัยก่อนกติกาไม่ละเอียด ไม่รัดกุม ชกกันจนกว่าจะยอมแพ้กันไปข้างหนึ่ง ในปัจจุบันกติกาได้ถูกกำหนดขึ้นอย่างรัดกุม เพื่อป้องกันอันตรายที่จะเกิดขึ้นกับนักมวย มีการกำหนดยกไม่รอให้นักมวยยอมแพ้เอง

ในสมัยก่อนและปัจจุบันกีฬามวยไทยจะเหมือนกันที่ช่วยสร้างคุณธรรมให้กับนักมวย ให้มีความซื่อสัตย์ สุจริต มีน้ำใจนักกีฬา มีความสุขุม รอบคอบ มีสติยั้งคิด

นอง เสี่ยงหล่อ (2528 : 35 – 36) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพทางกาย ความถี่ การชก และคะแนนของการแข่งขันของนักมวยสากลสมัครเล่น ใช้กลุ่มตัวอย่างของนักมวยชายของวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดชลบุรี จำนวน 20 คน โดยใช้แบบสอบถามสมรรถภาพทางกายสควอร์ทเธิสท 3 นาที ซึ่งปรับปรุงโดย อเนก สุตรมงคล เครื่องมือวัดความถี่ของการชกผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเอง แล้วนำผลทดสอบจากกลุ่มตัวอย่างมาหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ พบว่าสมรรถภาพทางกายมีความสัมพันธ์เชิงนิมิตกับความถี่ของการชก และสมรรถภาพทางกายมีความสัมพันธ์เชิงนิมิตกับคะแนนจากการแข่งขัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .90, .88$ และ $.63$ ตามลำดับ)

ชัยยันต์ พันธุ์งาม (2528 : 34 – 39) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ของปฏิกิริยา และความเร็วของการชกหมัดในมวยสากลกับความสามารถทางกลไกทั่วไป โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจากนักศึกษาจากวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดอ่างทอง จำนวน 30 คน ได้ใช้แบบทดสอบความสามารถทางกลไกทั่วไปของแบร์โรว์ ชุดที่ 1 ซึ่งประกอบด้วยรายการสอบ 6 รายการ คือ

ยืนกระโดดไกล (Standing Broad Jump)

ขว้างลูกชอฟบอลไกล (Softball Distance Throw)

วิ่งซิกแซก (Zig Zag Run)

ส่งบอลกระทบผนัง (Wall Pass)

ทุ่มลูกบอลหนัก 6 ปอนด์ (Medicine Ball Put)

วิ่งเร็ว 60 หลา (60 – Yard Dash)

ปฏิกิริยาและความเร็วการชกหมัดได้ใช้เครื่องจับเวลาอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Timer) ที่สร้างขึ้นโดยหน่วยซ่อมสร้างเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ภาควิชาสรีระวิทยา คณะแพทยศาสตร์ ศิริราช พยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล สามารถจับเวลาได้อย่างละเอียด 1 / 100 วินาที แล้วนำคะแนนมาแปลงให้เป็นหน่วยเดียวกันเพื่อหาความสัมพันธ์ ผลปรากฏว่าความสามารถทางกลไกทั่วไปมีความสัมพันธ์เชิงนิมิตกับเวลาปฏิกิริยาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติมีระดับ 0.05 และความสามารถทางกลไกทั่วไปไม่มีความสัมพันธ์กับความเร็วของการชกหมัดในมวยสากล

เฉลิมพล ก่อกิจเกลิงกุล (2540 : บทคัดย่อ) ได้วิเคราะห์รูปแบบการเล่นฟุตบอล โดยความมุ่งหมายของการศึกษาครั้งนี้ เพื่อทราบรูปแบบการรุก และรูปแบบการป้องกัน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นทีมฟุตบอลที่ส่งเข้าร่วมการแข่งขันฟุตบอลชิงถ้วยพระราชทานประเภท ก. ประจำปี 2537 ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจงโดยการคัดเลือกจาก 4 ทีม สุดท้ายของการแข่งขันประจำปี 2536 โดยบันทึกวีดีโอเทป ในขณะที่ทำการแข่งขัน

ผลการศึกษาพบว่า

1. การรูกจากด้านข้างใกล้เส้นข้าง เป็นแบบที่ใช้ในการรูกมากที่สุด รองลงมาคือ การรูกจากด้านข้างใกล้เส้นหลัง และน้อยที่สุด คือ การรูกอย่างรวดเร็ว
 2. การป้องกันแบบผสม เป็นแบบที่ใช้ในการป้องกันมากที่สุด รองลงมาคือ การป้องกันแบบโซน หรือแบ่งเขต ส่วนการป้องกันแบบตัวต่อตัว ไม่นิยมใช้ในการแข่งขัน
- กรกต คงทน (2542 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิเคราะห์ รูปแบบการยิงประตูบอลโลก ในการแข่งขันฟุตบอลโลกปี ค.ศ. 1998 โดยความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เพื่อทราบ รูปแบบการยิงประตูฟุตบอล ในการแข่งขันฟุตบอลโลกปี 1998 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นทีมฟุตบอล ที่เข้าร่วมการแข่งขันฟุตบอลโลกปี ค.ศ. 1998 รอบสุดท้าย ที่ประเทศฝรั่งเศส ทั้งหมด 32 ทีม โดยใช้วิธีโอเทปบันทึกการแข่งขัน และวิธีโอเทปบันทึกการยิงประตู เฉพาะการยิงประตูฟุตบอล ที่สัมฤทธิ์ผล

ผลการศึกษาพบว่า

1. การส่งทะลุไปข้างหน้า คือรูปแบบการยิงประตูฟุตบอลที่สัมฤทธิ์ผลมากที่สุด รองลงมาคือ การส่งจากด้านข้าง ส่วนรูปแบบการยิงประตูฟุตบอลที่สัมฤทธิ์ผลน้อยที่สุด คือการส่งดับเบิลพาส และการทุ่ม
2. การเตะด้วยหลังเท้า คือวิธีการยิงประตูฟุตบอลที่สัมฤทธิ์ผลมากที่สุด รองลงมาคือการใช้มือ ส่วนวิธีการยิงประตูฟุตบอลที่สัมฤทธิ์ผลน้อยที่สุดคือวิธีการอื่น ๆ
3. เขตโทษ คือพื้นที่การยิงประตูฟุตบอลที่สัมฤทธิ์ผลมากที่สุด รองลงมาคือ เขตประตูส่วนพื้นที่การยิงประตูฟุตบอลที่สัมฤทธิ์ผลน้อยที่สุดคือ นอกเขตโทษ

สถาพร เกษแก้ว (2542 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษารูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อ ในการแข่งขันกีฬา ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เพื่อทราบรูปแบบ และทักษะ การเล่นเซปักตะกร้อในการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ ครั้งที่ 13 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักกีฬา เซปักตะกร้อ ประเภททีมชุดชาย ที่ลงทำการแข่งขันรอบรองชนะเลิศ ระหว่างวันที่ 6 – 20 ธันวาคม 2541 ณ กรุงเทพมหานคร ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง โดยศึกษาจากการ บันทึกวีดิทัศน์ขณะแข่งขัน

ผลการศึกษาพบว่า

1. รูปแบบการเสิร์ฟข้างเท้าด้านใน เป็นแบบที่ใช้ในการเสิร์ฟมากที่สุด และรองลงมาเป็นเสิร์ฟด้วยหลังเท้า
2. รูปแบบการรับลูกเสิร์ฟด้วยข้างเท้าด้านใน เป็นแบบที่ใช้ในการรับเสิร์ฟมากที่สุด และรองลงมาเป็นรับลูกเสิร์ฟด้วยศีรษะ
3. รูปแบบการรูกด้วยตำแหน่งด้านขวา บริเวณพื้นที่หน้าซ้ายของสนาม เป็นแบบที่ใช้ในการรูกมากที่สุด และรองลงมาเป็นรูกด้วยตำแหน่งหน้าขวาบริเวณพื้นที่ กลางสนาม

4. รูปแบบการสกัดกันด้วยขา เป็นแบบที่ใช้มากที่สุดในการสกัดกัน และรองลงมาเป็นการสกัดกันด้วยขาและลำตัว
5. รูปแบบการรูกแบบเตะลังกาหลัง เป็นแบบที่ใช้มากที่สุดในการเตะตะกร้อ และรองลงมาเป็นการรูกแบบเตะสลัปลัง
6. การตั้งด้วยข้างเท้าด้านใน เป็นแบบที่ใช้มากที่สุดในการตั้ง และรองลงมาเป็นการตั้งด้วยศีรษะ
7. การเลิฟเตะกร้อไปยังตำแหน่งหลังเป็นทิศทางที่ใช้มากที่สุด และรองลงมาเป็นการเลิฟไปยังตำแหน่งหน้าซ้าย
8. การตั้งรับเลิฟแบบ บี เป็นแบบที่ใช้ในการตั้งเลิฟมากที่สุด และรองลงมาเป็นการตั้งรับเลิฟแบบ เอ

นัฏฐา สุขพัฒน์ (2543 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษารูปแบบการเล่นของการแข่งขันกีฬาซอฟต์บอล โดยการวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษารูปแบบการเล่นของการแข่งขันกีฬาซอฟต์บอลกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักกีฬาซอฟต์บอลที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาซอฟต์บอลไทยแลนด์ลีก ซึ่งมีการแข่งขันระหว่างวันที่ 13 พฤษภาคม – 22 กรกฎาคม 2543 ณ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ รังสิต จากทุกทีมที่เข้าร่วมการแข่งขันทั้งหมดจำนวน 15 ทีม ทีมหญิงจำนวน 5 ทีม ทีมชายจำนวน 10 ทีม

ผลการศึกษาวิจัยพบว่า

รูปแบบการรูกทีมชาย

1. เมื่อไม่มีผู้เล่นฝ่ายรุกอยู่บนเบส หรือมีผู้เล่นฝ่ายรุกอยู่บนเบส 1 และเบส 2 หรือเบส 2 หรือเบส 2 และ เบส 3 หรือ เบส 1 เบส 2 และเบส 3 รูปแบบการรูกที่ประสบความสำเร็จมากที่สุด คือการตีร้อยละ 32.14 – 57.14
2. เมื่อมีผู้เล่นฝ่ายรุกอยู่บนเบส 1 หรือเบส 2 หรือเบส 3 รูปแบบการรูกที่ประสบความสำเร็จมากที่สุด คือการบันร้อยละ 33.33 – 100.00
3. เมื่อมีผู้เล่นฝ่ายรุกอยู่บนเบส 1 และเบส 3 รูปแบบการรูกที่ประสบความสำเร็จมากที่สุด คือการขโมยเบสร้อยละ 100.00

รูปแบบการป้องกันทีมชาย

1. เมื่อไม่มีผู้เล่นฝ่ายรุกอยู่บนเบส รูปแบบการป้องกันที่ประสบความสำเร็จมากที่สุดคือ การป้องกันการบันโดยขว้างลูกซอฟต์บอลไปที่เบส 1 ความสำเร็จร้อยละ 90.90
2. เมื่อมีผู้เล่นฝ่ายรุกอยู่บนเบส 1 หรือ เบส 2 หรือเบส 3 หรือเบส 2 และเบส 3 หรือเบส 1 และเบส 3 รูปแบบการป้องกันที่ประสบความสำเร็จมากที่สุด คือ การป้องกันการตีโดยขว้างลูกซอฟต์บอลไปที่เบส 1 ความสำเร็จร้อยละ 33.33 – 90.00

3. เมื่อมีผู้เล่นฝ่ายรุกอยู่บนเบส 1 และเบส 2 รูปแบบการป้องกันที่ประสบความสำเร็จมากที่สุด คือการป้องกันการตีโดยขว้างลูกซอฟท์บอลไปที่เบส 3 ประสิทธิภาพสำเร็จร้อยละ 100

4. เมื่อมีผู้เล่นฝ่ายรุกอยู่บนเบส 1 เบส 2 และเบส 3 รูปแบบการป้องกันที่ประสบความสำเร็จมากที่สุด คือ การป้องกันการตีโดยขว้างลูกซอฟท์บอลไปที่โฮมเพจ ประสิทธิภาพสำเร็จร้อยละ 100

รูปแบบการรุกที่มหัศจรรย์

1. เมื่อไม่มีผู้เล่นฝ่ายรุกอยู่บนเบส หรือมีผู้เล่นฝ่ายรุกอยู่บนเบส 1 หรือเบส 2 หรือ เบส 3 รูปแบบการป้องกันที่ประสบความสำเร็จมากที่สุด คือ การป้องกันการตีโดยขว้างลูกซอฟท์บอลไปที่เบส 1 ประสิทธิภาพสำเร็จร้อยละ 75.00 – 87.50

2. เมื่อมีผู้เล่นฝ่ายรุกอยู่บนเบส 1 เบส 2 และเบส 3 รูปแบบการป้องกันที่ประสบความสำเร็จมากที่สุด คือ การป้องกันการตีโดยขว้างลูกซอฟท์บอลไปที่โฮมเพจ ประสิทธิภาพสำเร็จร้อยละ 50.00

3. เมื่อมีผู้เล่นฝ่ายรุกอยู่บนเบส 1 และเบส 2 รูปแบบการป้องกันที่ประสบความสำเร็จมากที่สุด คือการป้องกันการขว้างเบสโดยขว้างลูกซอฟท์บอลไปที่เบส 3 ประสิทธิภาพสำเร็จร้อยละ 100.00

4. เมื่อมีผู้เล่นฝ่ายรุกอยู่บนเบส 1 และเบส 3 รูปแบบการป้องกันที่ประสบความสำเร็จมากที่สุด การป้องกันการขว้างเบสโดยขว้างลูกซอฟท์บอลไปที่เบส 2 ประสิทธิภาพสำเร็จร้อยละ 40.00

5. เมื่อมีผู้เล่นฝ่ายรุกอยู่บนเบส 2 และเบส 3 รูปแบบการป้องกันที่ประสบความสำเร็จมากที่สุด การป้องกันการปั่นโดยขว้างลูกซอฟท์บอลไปที่เบส 1 ประสิทธิภาพสำเร็จร้อยละ 100.00

สมยศ อัสวโอสถ (2543. บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ทักษะและกลยุทธ์การเล่นกีฬาเบดมินตัน ประเภทชายเดี่ยว จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เพื่อวิเคราะห์ทักษะและกลยุทธ์การเล่นกีฬาเบดมินตัน ประเภทชายเดี่ยว กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า คือ นักกีฬาที่ลงทำการแข่งขันกีฬาเบดมินตันประเภทชายเดี่ยว ในรายการแข่งขันชิงชนะเลิศแห่งประเทศไทย ระหว่างวันที่ 22 – 26 ตุลาคม พ.ศ. 2540 ณ สนามกีฬา ศูนย์เยาวชนไทย – ญี่ปุ่น ดินแดง ตั้งแต่รอบรองชนะเลิศถึงรอบชิงชนะเลิศ จำนวน 4 คน โดยเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือเครื่องบันทึกภาพ วิดีทัศน์ เครื่องฉายวีดิทัศน์ แถบบันทึกเสียงและภาพวีดิทัศน์ เครื่องรับโทรทัศน์ ในการบันทึกทักษะและบันทึกกลยุทธ์ของการตีลูกขนไก่แบบต่าง ๆ

ผลการศึกษาพบว่า

1. ทักษะการตีลูกขนไก่ของนักกีฬาที่ลงทำการแข่งขันในการชิงชนะเลิศ

แห่งประเทศไทยที่ใช้มากที่สุดตามลำดับมีดังต่อไปนี้ ทักษะการตีลูกจัด มีความถี่เท่ากับ 428 คิดเป็นร้อยละ 17.49 ทักษะการตีลูกหยอด มีความถี่เท่ากับ 356 คิดเป็นร้อยละ 14.55 ทักษะการตีลูกตบแบบสั้น มีความถี่เท่ากับ 228 คิดเป็นร้อยละ 13.57 ทักษะการตีลูกโยนโด่งแบบป้องกัน มีความถี่เท่ากับ 277 คิดเป็นร้อยละ 9.27 ทักษะการรับลูกตบโดยการวางลูกหน้าตาข่าย มีความถี่เท่ากับ 213 คิดเป็นร้อยละ 8.70 ทักษะการตีลูกตัดหยอด มีความถี่เท่ากับ 147 คิดเป็นร้อยละ 6.00 ทักษะการตีลูกตาด มีความถี่เท่ากับ 113 คิดเป็นร้อยละ 4.62 ทักษะการรับลูกตบโดยการตีไปท้ายสนาม มีความถี่เท่ากับ 99 คิดเป็นร้อยละ 4.04 ทักษะการส่งลูกแบบยาวมีความถี่เท่ากับ 98 คิดเป็นร้อยละ 4.00 ทักษะการตีลูกตบแบบยาวมีความถี่เท่ากับ 95 คิดเป็นร้อยละ 3.88 ทักษะการตีลูกตบแบบตบตัด มีความถี่เท่ากับ 73 คิดเป็นร้อยละ 2.98 ทักษะการตีลูกโยนโด่งแบบกึ่งตาด มีความถี่เท่ากับ 31 คิดเป็นร้อยละ 1.26 และทักษะการรับลูกตบโดยการตีลูกตาด มีความถี่เท่ากับ 8 คิดเป็นร้อยละ 0.32

2. กลยุทธ์การเล่นกีฬาแบดมินตันของนักกีฬาที่ลงทำการแข่งขันในรายการชิงชนะเลิศแห่งประเทศไทยที่ใช้มากที่สุดตามลำดับมีดังต่อไปนี้ การตีลูกหยอด มีความถี่เท่ากับ 69 คิดเป็นร้อยละ 21.17 การส่งลูกแบบสั้น มีความถี่เท่ากับ 36 คิดเป็นร้อยละ 11.05 การตีลูกจัด มีความถี่เท่ากับ 35 คิดเป็นร้อยละ 10.47 การตีลูกโยนโด่งแบบป้องกัน มีความถี่เท่ากับ 27 คิดเป็นร้อยละ 8.28 การตีลูกตบแบบสั้น มีความถี่เท่ากับ 24 คิดเป็นร้อยละ 7.37 การตีลูกตัดหยอดและการตีลูกตบแบบยาว มีความถี่เท่ากับ 22 คิดเป็นร้อยละ 6.75 การตีลูกตบแบบตบตัด มีความถี่เท่ากับ 18 คิดเป็นร้อยละ 5.52

ประทีน พิมจันทร์ (2543 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเรื่อง รูปแบบของทักษะการเสิร์ฟในกีฬาเซปักตะกร้อ โดยจุดมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เพื่อทราบรูปแบบของทักษะการเสิร์ฟในกีฬาเซปักตะกร้อ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นกีฬาเซปักตะกร้อชายวิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดมหาสารคาม วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี และวิทยาลัยพลศึกษากรุงเทพฯ จำนวนทั้งหมด 20 คน ทำการบันทึกวีดีโอการเสิร์ฟตะกร้อของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งให้ทำการเสิร์ฟคนละ 10 ครั้ง

ผลการศึกษาพบว่า

ในขณะที่ยกกลุ่มนักกีฬาเสิร์ฟตะกร้อ จำนวนทั้งหมด 200 ครั้ง

1. ขณะของศีรษะจะอยู่ในลักษณะเงย มีความถี่สูงสุด จำนวน 187 ครั้ง
2. ลักษณะของลำตัวเอียงทำมุมกับเส้นตั้งฉาก อยู่ในช่วงมุม 20 – 43 องศา มีจำนวน 162 ครั้ง
3. ลักษณะของแขนข้างเดียวกับขาที่ใช้เตะจะอยู่เหนือศีรษะ มีจำนวน 151 ครั้ง และลักษณะของแขนข้างเดียวกับขาที่ไม่ได้งออยู่ใต้หัวไหล่ มีจำนวน 167 ครั้ง

4. ลักษณะของขาที่ใช้เตะเหยียดตรงทำมุมกับลำตัว อยู่ในช่วงมุม 21 – 40 องศา มีจำนวน 99 ครั้ง และลักษณะของขาที่ไม่ได้เตะเหยียดตรงกับมุมกับเส้นตั้งฉาก อยู่ใน ช่วงมุม 10 – 25 องศา มีจำนวน 112 ครั้ง

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การดำเนินการศึกษาวิจัยประชากร และกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือ และอุปกรณ์ที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล ตลอดจนวิเคราะห์ข้อมูล มีรายละเอียดดังนี้

แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ นักกีฬามวยไทยสมัครเล่นที่ทำการแข่งขันในกีฬาวินยาศิลปะศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28 จำนวน 67 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ นักกีฬามวยไทยสมัครเล่นที่ทำการแข่งขันในรอบรองชนะเลิศและรอบชิงชนะเลิศ ในการแข่งขันกีฬาวินยาศิลปะศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28 จังหวัดสุโขทัย จำนวน 58 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. เครื่องมือและอุปกรณ์อำนวยความสะดวก ได้แก่
 - 1.1 กล้องถ่ายภาพวิดีโอ
 - 1.2 ม้วนแถบภาพวิดีโอ
 - 1.3 โทรทัศน์
 - 1.4 เครื่องเล่นวิดีโอเทป
2. ใบบันทึกการใช้ทักษะ ได้แก่
 - 2.1 ใบบันทึกการใช้ทักษะเดี่ยว
 - 2.2 ใบบันทึกการใช้ทักษะชุด

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ทำหนังสือขอความร่วมมือในการวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อติดต่อขอความร่วมมือจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
2. ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย

3. เตรียมผู้ช่วยในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยจัดหาผู้ช่วยพร้อมอธิบายและสาธิตวิธีการต่าง ๆ ให้เข้าใจตรงกันและนัดหมายวันเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูล
4. เตรียมอุปกรณ์ต่าง ๆ และสถานที่ให้พร้อมก่อนการเก็บข้อมูล
 - 4.1 จัดเตรียมอุปกรณ์ดำเนินการติดตั้งกล้องวิดีโอ
 - 4.2 ดำเนินการบันทึกภาพวิดีโอ
 - 4.3 นำเทปบันทึกภาพที่ได้มาเปิด
 - 4.4 บันทึกข้อมูลลงในใบบันทึกการใช้ทักษะที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น (ดูภาคผนวก)

การจัดกระทำกับข้อมูล

นำข้อมูลที่ได้มาแจกแจงความถี่ของการใช้ทักษะมวยไทยวิธีการต่าง ๆ ในการแข่งขันกีฬามวยไทยสมัครเล่น แล้วเปลี่ยนเป็นคำร้อยละ

บทที่ 4
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์การใช้ทักษะมวยไทยสมัครเล่นในการแข่งขันกีฬามวยไทยสมัครเล่นแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28 มีการวิเคราะห์ข้อมูลการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

ตาราง 1 แสดงความถี่ และค่าร้อยละ การใช้ทักษะเดียวของการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น รุ่นน้ำหนัก 45 กิโลกรัม

ทักษะเดียว	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ
1. ถีบ	60	14.59
2. ต่อย	56	13.63
3. เตะ	194	47.20
4. เข่า	89	21.66
5. ศอก	12	2.92
รวม	411	100

จากตาราง 1 แสดงความถี่และค่าร้อยละ การใช้ทักษะเดียวของการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น รุ่นน้ำหนัก 45 กิโลกรัม ดังต่อไปนี้ เตะ มีความถี่เท่ากับ 194 ครั้ง เป็นร้อยละ 47.20 เข่า มีความถี่เท่ากับ 89 ครั้ง เป็นร้อยละ 21.66 ถีบ มีความถี่เท่ากับ 60 ครั้ง เป็นร้อยละ 14.59

ตาราง 2 แสดงความถี่ และค่าร้อยละ การใช้ทักษะเดียวของการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น
รุ่นน้ำหนัก 48 กิโลกรัม

ทักษะเดียว	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ
1. ถีบ	85	26.81
2. ต่อย	80	25.24
3. เตะ	95	29.97
4. เข่า	53	16.72
5. ศอก	4	1.26
รวม	317	100

จากตาราง 2 แสดงความถี่และค่าร้อยละ การใช้ทักษะเดียวของการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น รุ่นน้ำหนัก 48 กิโลกรัม ดังต่อไปนี้ เตะ มีความถี่เท่ากับ 95 ครั้ง เป็นร้อยละ 29.97 ถีบ มีความถี่เท่ากับ 85 ครั้ง เป็นร้อยละ 26.81 ต่อย มีความถี่เท่ากับ 80 ครั้ง เป็นร้อยละ 25.24

ตาราง 3 แสดงความถี่ และค่าร้อยละ การใช้ทักษะเดียวของการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น
รุ่นน้ำหนัก 51 กิโลกรัม

ทักษะเดียว	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ
1. ถีบ	55	11.63
2. ต่อย	78	16.49
3. เตะ	250	52.85
4. เข่า	75	15.86
5. ศอก	15	3.17
รวม	473	100

จากตาราง 3 แสดงความถี่และค่าร้อยละ การใช้ทักษะเดียวของการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น รุ่นน้ำหนัก 51 กิโลกรัม ดังต่อไปนี้ เตะ มีความถี่เท่ากับ 250 ครั้ง เป็นร้อยละ 52.85 ต่อย มีความถี่เท่ากับ 78 ครั้ง เป็นร้อยละ 16.49 เข่า มีความถี่เท่ากับ 75 ครั้ง เป็นร้อยละ 15.86

ตาราง 4 แสดงความถี่ และค่าร้อยละ การใช้ทักษะเดียวของการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น
รุ่นน้ำหนัก 54 กิโลกรัม

ทักษะเดียว	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ
1. ถีบ	57	13.16
2. ต่อย	71	16.40
3. เตะ	176	40.65
4. เข่า	123	28.41
5. ศอก	6	1.38
รวม	433	100

จากตาราง 4 แสดงความถี่และค่าร้อยละ การใช้ทักษะเดียวของการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น รุ่นน้ำหนัก 54 กิโลกรัม ดังต่อไปนี้ เตะ มีความถี่เท่ากับ 176 ครั้ง เป็นร้อยละ 40.65 เข่า มีความถี่เท่ากับ 123 ครั้ง เป็นร้อยละ 28.41 ต่อย มีความถี่เท่ากับ 71 ครั้ง เป็นร้อยละ 16.40

ตาราง 5 แสดงความถี่ และค่าร้อยละ การใช้ทักษะเดียวของการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น
รุ่นน้ำหนัก 57 กิโลกรัม

ทักษะเดียว	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ
1. ถีบ	48	13.99
2. ต่อย	60	17.49
3. เตะ	170	49.56
4. เข่า	60	17.49
5. ศอก	5	1.47
รวม	343	100

จากตาราง 5 แสดงความถี่และค่าร้อยละ การใช้ทักษะเดียวของการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น รุ่นน้ำหนัก 57 กิโลกรัม ดังต่อไปนี้ เตะ มีความถี่เท่ากับ 170 ครั้ง เป็นร้อยละ 49.56 เข่า มีความถี่เท่ากับ 60 ครั้ง เป็นร้อยละ 17.49 ถีบ มีความถี่เท่ากับ 48 ครั้ง เป็นร้อยละ 13.99 ต่อย มีความถี่เท่ากับ 60 ครั้ง เป็นร้อยละ 17.49

ตาราง 6 แสดงความถี่ และค่าร้อยละ การใช้ทักษะเดียวของการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น
รุ่นน้ำหนัก 60 กิโลกรัม

ทักษะเดียว	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ
1. ถีบ	62	14.48
2. ต่อย	64	14.95
3. เตะ	223	52.10
4. เข่า	74	17.29
5. ศอก	5	1.18
รวม	428	100

จากตาราง 6 แสดงความถี่และค่าร้อยละ การใช้ทักษะเดียวของการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น รุ่นน้ำหนัก 60 กิโลกรัม ดังต่อไปนี้ เตะ มีความถี่เท่ากับ 223 ครั้ง เป็นร้อยละ 52.10 เข่า มีความถี่เท่ากับ 74 ครั้ง เป็นร้อยละ 17.29 ต่อย มีความถี่เท่ากับ 64 ครั้ง เป็นร้อยละ 14.95

ตาราง 7 แสดงความถี่ และค่าร้อยละ การใช้ทักษะเดียวของการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น
รุ่นน้ำหนัก 63.5 กิโลกรัม

ทักษะเดียว	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ
1. ถีบ	72	17.61
2. ต่อย	58	14.18
3. เตะ	184	44.99
4. เข่า	87	21.27
5. ศอก	8	1.95
รวม	409	100

จากตาราง 7 แสดงความถี่และค่าร้อยละ การใช้ทักษะเดียวของการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น รุ่นน้ำหนัก 63.5 กิโลกรัม ดังต่อไปนี้ เตะ มีความถี่เท่ากับ 184 ครั้ง เป็นร้อยละ 44.99 เข่า มีความถี่เท่ากับ 87 ครั้ง เป็นร้อยละ 21.27 ถีบ มีความถี่เท่ากับ 72 ครั้ง เป็นร้อยละ 17.61

ตาราง 8 แสดงความถี่ และค่าร้อยละ การใช้ทักษะเดียวของการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น
รุ่นน้ำหนัก 67 กิโลกรัม

ทักษะเดียว	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ
1. ถีบ	51	18.96
2. ต่อย	51	18.96
3. เตะ	120	44.61
4. เข่า	44	16.36
5. ศอก	3	1.11
รวม	269	100

จากตาราง 8 แสดงความถี่และค่าร้อยละ การใช้ทักษะเดียวของการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น รุ่นน้ำหนัก 67 กิโลกรัม ดังต่อไปนี้ เตะ มีความถี่เท่ากับ 120 ครั้ง เป็นร้อยละ 44.61 ถีบ มีความถี่เท่ากับ 51 ครั้ง เป็นร้อยละ 18.96 ต่อย มีความถี่เท่ากับ 51 ครั้ง เป็นร้อยละ 18.96 เข่า มีความถี่เท่ากับ 44 ครั้ง เป็นร้อยละ 16.36

ตาราง 9 แสดงความถี่ และค่าร้อยละ การใช้ทักษะเดียวของการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น
รุ่นน้ำหนัก 71 กิโลกรัม

ทักษะเดียว	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ
1. ถีบ	62	17.27
2. ต่อย	52	14.48
3. เตะ	163	45.40
4. เข่า	75	20.90
5. ศอก	7	1.95
รวม	359	100

จากตาราง 9 แสดงความถี่และค่าร้อยละ การใช้ทักษะเดียวของการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น รุ่นน้ำหนัก 71 กิโลกรัม ดังต่อไปนี้ เตะ มีความถี่เท่ากับ 163 ครั้ง เป็นร้อยละ 45.40 เข่า มีความถี่เท่ากับ 75 ครั้ง เป็นร้อยละ 20.90 ถีบ มีความถี่เท่ากับ 62 ครั้งเป็นร้อยละ 17.27

ตาราง 10 แสดงความถี่ และค่าร้อยละ การใช้ทักษะเดียวของการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น
รุ่นน้ำหนัก 75 กิโลกรัม

ทักษะเดียว	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ
1. ถีบ	52	20.88
2. ต่อย	47	18.87
3. เตะ	102	40.96
4. เข่า	42	16.87
5. ศอก	6	2.42
รวม	249	100

จากตาราง 10 แสดงความถี่และค่าร้อยละ การใช้ทักษะเดียวของการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น รุ่นน้ำหนัก 75 กิโลกรัม ดังต่อไปนี้ เตะ มีความถี่เท่ากับ 102 ครั้ง เป็นร้อยละ 40.96 ถีบ มีความถี่เท่ากับ 52 ครั้ง เป็นร้อยละ 20.88 ต่อย มีความถี่เท่ากับ 47 ครั้ง เป็นร้อยละ 18.87

ตาราง 11 แสดงความถี่ และค่าร้อยละ การใช้ทักษะเดียวของการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น
รุ่นน้ำหนัก 81 กิโลกรัม

ทักษะเดียว	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ
1. ถีบ	32	25.81
2. ต่อย	20	16.13
3. เตะ	48	38.71
4. เข่า	19	15.32
5. ศอก	5	4.03
รวม	124	100

จากตาราง 11 แสดงความถี่และค่าร้อยละ การใช้ทักษะเดียวของการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น รุ่นน้ำหนัก 81 กิโลกรัม ดังต่อไปนี้ เตะ มีความถี่เท่ากับ 48 ครั้ง เป็นร้อยละ 38.71 ถีบ มีความถี่เท่ากับ 32 ครั้ง เป็นร้อยละ 25.81 ต่อย มีความถี่เท่ากับ 20 ครั้ง เป็นร้อยละ 16.13

ตาราง 12 แสดงความถี่ และค่าร้อยละ การใช้ทักษะชุดของการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น
รุ่นน้ำหนัก 45 กิโลกรัม

ทักษะชุด	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ
ถีบ – ถีบ	4	4.00
ถีบ – เข่า	2	2.00
ถีบ – เตะ	3	3.00
ถีบ – ค่อย	2	2.00
ค่อย – ค่อย	9	9.00
ค่อย – เตะ	3	3.00
ค่อย – เข่า	3	3.00
ค่อย – ถีบ	1	1.00
ค่อย – ศอก	1	1.00
เตะ – เตะ	21	21.00
เตะ – ค่อย	17	17.00
เตะ – เข่า	3	3.00
เตะ – ศอก	2	2.00
เตะ – ถีบ	5	5.00
เข่า – เข่า	23	23.00
เข่า – เตะ	0	0.00
เข่า – ค่อย	0	0.00
เข่า – ศอก	1	1.00
รวม	100	100

จากตาราง 12 แสดงความถี่ และค่าร้อยละ การใช้ทักษะชุดของการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น รุ่นน้ำหนัก 45 กิโลกรัม ดังต่อไปนี้ เข่า – เข่า มีความถี่เท่ากับ 23 ครั้ง เป็นร้อยละ 23.00 เตะ – เตะ มีความถี่เท่ากับ 21 ครั้ง เป็นร้อยละ 21.00 เตะ – ค่อย มีความถี่เท่ากับ 17 ครั้ง เป็นร้อยละ 17.00

ตาราง 13 แสดงความถี่ และค่าร้อยละ การใช้ทักษะชุดของการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น
รุ่นน้ำหนัก 48 กิโลกรัม

ทักษะชุด	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ
ถีบ – ถีบ	2	2.00
ถีบ – เข่า	2	2.00
ถีบ – เตะ	8	8.00
ถีบ – ค่อย	0	0.00
ค่อย – ค่อย	14	14.00
ค่อย – เตะ	15	15.00
ค่อย – เข่า	0	0.00
ค่อย – ถีบ	3	3.00
ค่อย – ศอก	0	0.00
เตะ – เตะ	23	23.00
เตะ – ค่อย	16	16.00
เตะ – เข่า	0	0.00
เตะ – ศอก	0	0.00
เตะ – ถีบ	0	0.00
เข่า – เข่า	12	12.00
เข่า – เตะ	0	0.00
เข่า – ค่อย	4	4.00
เข่า – ศอก	1	1.00
รวม	100	100

จากตาราง 13 แสดงความถี่ และค่าร้อยละ การใช้ทักษะชุดของการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น รุ่นน้ำหนัก 48 กิโลกรัม ดังต่อไปนี้ ค่อย – เตะ มีความถี่เท่ากับ 15 ครั้ง เป็นร้อยละ 15.00 เตะ – เตะ มีความถี่เท่ากับ 23 ครั้ง เป็นร้อยละ 23.00 เตะ – ค่อย มีความถี่เท่ากับ 16 ครั้ง เป็นร้อยละ 16.00

ตาราง 14 แสดงความถี่ และค่าร้อยละ การใช้ทักษะชุดของการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น
รุ่นน้ำหนัก 51 กิโลกรัม

ทักษะชุด	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ
ถีบ – ถีบ	5	4.95
ถีบ – เข่า	0	0.00
ถีบ – เตะ	7	6.93
ถีบ – ต่อย	0	0.00
ต่อย – ต่อย	21	20.79
ต่อย – เตะ	6	5.94
ต่อย – เข่า	0	0.00
ต่อย – ถีบ	0	0.00
ต่อย – ศอก	1	0.99
เตะ – เตะ	24	23.76
เตะ – ต่อย	18	17.82
เตะ – เข่า	5	4.95
เตะ – ศอก	0	0.00
เตะ – ถีบ	3	2.97
เข่า – เข่า	7	6.93
เข่า – เตะ	0	0.00
เข่า – ต่อย	0	0.00
เข่า – ศอก	4	3.97
รวม	101	100

จากตาราง 14 แสดงความถี่ และค่าร้อยละ การใช้ทักษะชุดของการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น รุ่นน้ำหนัก 51 กิโลกรัม ดังต่อไปนี้ ต่อย – ต่อย มีความถี่เท่ากับ 21 ครั้ง เป็นร้อยละ 20.79 เตะ – เตะ มีความถี่เท่ากับ 24 ครั้ง เป็นร้อยละ 23.76 เตะ – ต่อย มีความถี่เท่ากับ 18 ครั้ง เป็นร้อยละ 17.82

ตาราง 15 แสดงความถี่ และค่าร้อยละ การใช้ทักษะชุดของการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น
รุ่นน้ำหนัก 54 กิโลกรัม

ทักษะชุด	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ
ถีบ – ถีบ	3	4.12
ถีบ – เข่า	2	2.79
ถีบ – เตะ	0	0.00
ถีบ – ต่อย	0	0.00
ต่อย – ต่อย	9	12.50
ต่อย – เตะ	7	9.72
ต่อย – เข่า	0	0.00
ต่อย – ถีบ	0	0.00
ต่อย – ศอก	0	0.00
เตะ – เตะ	19	26.39
เตะ – ต่อย	8	11.12
เตะ – เข่า	4	5.56
เตะ – ศอก	0	0.00
เตะ – ถีบ	4	5.56
เข่า – เข่า	10	13.89
เข่า – เตะ	4	5.56
เข่า – ต่อย	0	0.00
เข่า – ศอก	2	2.79
รวม	72	10

จากตาราง 15 แสดงความถี่ และค่าร้อยละ การใช้ทักษะชุดของการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น รุ่นน้ำหนัก 54 กิโลกรัม ดังต่อไปนี้ เตะ – เตะ มีความถี่เท่ากับ 19 ครั้ง เป็นร้อยละ 26.39 เตะ – ต่อย มีความถี่เท่ากับ 8 ครั้ง เป็นร้อยละ 11.12 เข่า – เข่า มีความถี่เท่ากับ 10 ครั้ง เป็นร้อยละ 13.89

ตาราง 16 แสดงความถี่ และค่าร้อยละ การใช้ทักษะชุดของการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น
รุ่นน้ำหนัก 57 กิโลกรัม

ทักษะชุด	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ
ถีบ – ถีบ	1	1.52
ถีบ – เข่า	0	0.00
ถีบ – เตะ	4	6.06
ถีบ – ต่อย	1	1.52
ต่อย – ต่อย	8	12.12
ต่อย – เตะ	1	1.52
ต่อย – เข่า	0	0.00
ต่อย – ถีบ	0	0.00
ต่อย – ศอก	0	0.00
เตะ – เตะ	23	34.85
เตะ – ต่อย	8	12.12
เตะ – เข่า	3	4.55
เตะ – ศอก	1	1.52
เตะ – ถีบ	0	0.00
เข่า – เข่า	13	19.66
เข่า – เตะ	1	1.52
เข่า – ต่อย	1	1.52
เข่า – ศอก	1	1.52
รวม	66	100

จากตาราง 16 แสดงความถี่ และค่าร้อยละ การใช้ทักษะชุดของการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น รุ่นน้ำหนัก 57 กิโลกรัม ดังต่อไปนี้ เตะ – เตะ มีความถี่เท่ากับ 23 ครั้ง เป็นร้อยละ 34.85 เข่า – เข่า มีความถี่เท่ากับ 13 ครั้ง เป็นร้อยละ 19.66 เตะ – ต่อย มีความถี่เท่ากับ 8 ครั้ง เป็นร้อยละ 12.12 ต่อย – ต่อย มีความถี่เท่ากับ 8 ครั้ง เป็นร้อยละ 12.12

ตาราง 17 แสดงความถี่ และค่าร้อยละ การใช้ทักษะชุดของการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น
รุ่นน้ำหนัก 60 กิโลกรัม

ทักษะชุด	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ
ถีบ – ถีบ	1	2.22
ถีบ – เข่า	1	2.22
ถีบ – เตะ	0	0.00
ถีบ – ค่อย	0	0.00
ค่อย – ค่อย	5	11.12
ค่อย – เตะ	1	2.22
ค่อย – เข่า	0	0.00
ค่อย – ถีบ	0	0.00
ค่อย – ศอก	0	0.00
เตะ – เตะ	16	35.56
เตะ – ค่อย	6	13.34
เตะ – เข่า	0	0.00
เตะ – ศอก	0	0.00
เตะ – ถีบ	2	4.44
เข่า – เข่า	10	22.22
เข่า – เตะ	1	2.22
เข่า – ค่อย	2	4.44
เข่า – ศอก	0	0.00
รวม	45	100

จากตาราง 17 แสดงความถี่ และค่าร้อยละ การใช้ทักษะชุดของการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น รุ่นน้ำหนัก 60 กิโลกรัม ดังต่อไปนี้ เตะ – เตะ มีความถี่เท่ากับ 16 ครั้ง เป็นร้อยละ 35.56 เข่า – เข่า มีความถี่เท่ากับ 10 ครั้ง เป็นร้อยละ 22.22 เตะ – ค่อย มีความถี่เท่ากับ 6 ครั้ง เป็นร้อยละ 13.34

ตาราง 18 แสดงความถี่ และค่าร้อยละ การใช้ทักษะชุดของการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น
รุ่นน้ำหนัก 63.5 กิโลกรัม

ทักษะชุด	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ
ถีบ – ถีบ	3	3.19
ถีบ – เข่า	2	2.15
ถีบ – เตะ	5	5.32
ถีบ – ค่อย	1	1.06
ค่อย – ค่อย	11	11.70
ค่อย – เตะ	9	9.57
ค่อย – เข่า	1	1.06
ค่อย – ถีบ	1	1.06
ค่อย – ศอก	0	0.00
เตะ – เตะ	20	21.28
เตะ – ค่อย	13	13.83
เตะ – เข่า	4	4.26
เตะ – ศอก	1	1.06
เตะ – ถีบ	6	6.38
เข่า – เข่า	13	13.83
เข่า – เตะ	1	1.06
เข่า – ค่อย	0	0.00
เข่า – ศอก	3	3.19
รวม	94	100

จากตาราง 18 แสดงความถี่ และค่าร้อยละ การใช้ทักษะชุดของการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น รุ่นน้ำหนัก 63.5 กิโลกรัม ดังต่อไปนี้ เตะ – เตะ มีความถี่เท่ากับ 20 ครั้ง เป็นร้อยละ 21.28 เตะ – ค่อย มีความถี่เท่ากับ 13 ครั้ง เป็นร้อยละ 13.83 เข่า – เข่า มีความถี่เท่ากับ 13 ครั้ง เป็นร้อยละ 13.83 ค่อย – ค่อย มีความถี่เท่ากับ 11 ครั้ง เป็นร้อยละ 11.70

ตาราง 19 แสดงความถี่ และค่าร้อยละ การใช้ทักษะชุดของการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น
รุ่นน้ำหนัก 67 กิโลกรัม

ทักษะชุด	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ
ถีบ – ถีบ	4	8.70
ถีบ – เข่า	0	0.00
ถีบ – เตะ	1	2.17
ถีบ – ต่อย	1	2.17
ต่อย – ต่อย	7	15.22
ต่อย – เตะ	0	0.00
ต่อย – เข่า	1	2.17
ต่อย – ถีบ	0	0.00
ต่อย – ศอก	0	0.00
เตะ – เตะ	14	30.44
เตะ – ต่อย	9	19.56
เตะ – เข่า	0	0.00
เตะ – ศอก	0	0.00
เตะ – ถีบ	4	8.70
เข่า – เข่า	4	8.70
เข่า – เตะ	0	0.00
เข่า – ต่อย	0	0.00
เข่า – ศอก	1	2.17
รวม	46	100

จากตาราง 19 แสดงความถี่ และค่าร้อยละ การใช้ทักษะชุดของการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น รุ่นน้ำหนัก 67 กิโลกรัม ดังต่อไปนี้ เตะ – เตะ มีความถี่เท่ากับ 14 ครั้ง เป็นร้อยละ 30.44 เตะ – ต่อย มีความถี่เท่ากับ 9 ครั้ง เป็นร้อยละ 19.56 ต่อย – ต่อย มีความถี่เท่ากับ 7 ครั้ง เป็นร้อยละ 15.2

ตาราง 20 แสดงความถี่ และค่าร้อยละ การใช้ทักษะชุดของการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น
รุ่นน้ำหนัก 71 กิโลกรัม

ทักษะชุด	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ
ถีบ – ถีบ	4	5.55
ถีบ – เข่า	1	1.39
ถีบ – เตะ	5	6.94
ถีบ – ค่อย	0	0.00
ค่อย – ค่อย	12	16.67
ค่อย – เตะ	2	2.78
ค่อย – เข่า	1	1.39
ค่อย – ถีบ	0	0.00
ค่อย – ศอก	1	1.39
เตะ – เตะ	17	23.61
เตะ – ค่อย	9	12.50
เตะ – เข่า	3	4.17
เตะ – ศอก	0	0.00
เตะ – ถีบ	5	6.94
เข่า – เข่า	9	12.50
เข่า – เตะ	1	1.39
เข่า – ค่อย	0	0.00
เข่า – ศอก	2	2.78
รวม	72	100

จากตาราง 20 แสดงความถี่ และค่าร้อยละ การใช้ทักษะชุดของการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น รุ่นน้ำหนัก 71 กิโลกรัม ดังต่อไปนี้ เตะ – เตะ มีความถี่เท่ากับ 17 ครั้ง เป็นร้อยละ 23.61 ค่อย – ค่อย มีความถี่เท่ากับ 12 ครั้ง เป็นร้อยละ 16.67 เตะ – ค่อย มีความถี่เท่ากับ 9 ครั้ง เป็นร้อยละ 12.50

ตาราง 21 แสดงความถี่ และค่าร้อยละ การใช้ทักษะชุดของการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น
รุ่นน้ำหนัก 75 กิโลกรัม

ทักษะชุด	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ
ถีบ – ถีบ	2	3.70
ถีบ – เข่า	3	5.55
ถีบ – เตะ	2	3.70
ถีบ – ค่อย	0	0.00
ค่อย – ค่อย	6	11.11
ค่อย – เตะ	7	12.96
ค่อย – เข่า	1	1.85
ค่อย – ถีบ	0	0.00
ค่อย – ศอก	1	1.85
เตะ – เตะ	12	22.26
เตะ – ค่อย	6	11.11
เตะ – เข่า	1	1.85
เตะ – ศอก	1	1.85
เตะ – ถีบ	3	5.55
เข่า – เข่า	7	12.96
เข่า – เตะ	1	1.85
เข่า – ค่อย	0	0.00
เข่า – ศอก	1	1.85
รวม	54	100

จากตาราง 21 แสดงความถี่ และค่าร้อยละ การใช้ทักษะชุดของการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น รุ่นน้ำหนัก 75 กิโลกรัม ดังต่อไปนี้ เตะ – เตะ มีความถี่เท่ากับ 12 ครั้ง เป็นร้อยละ 22.26 ค่อย – เตะ มีความถี่เท่ากับ 7 ครั้ง เป็นร้อยละ 12.96 เข่า – เข่า มีความถี่เท่ากับ 7 ครั้ง เป็นร้อยละ 12.96 เตะ – ค่อย มีความถี่เท่ากับ 6 ครั้ง เป็นร้อยละ 11.11

ตาราง 22 แสดงความถี่ และค่าร้อยละ การใช้ทักษะชุดของการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น
รุ่นน้ำหนัก 81 กิโลกรัม

ทักษะชุด	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ
ถีบ – ถีบ	2	6.67
ถีบ – เข่า	0	0.00
ถีบ – เตะ	2	6.67
ถีบ – ค่อย	0	0.00
ค่อย – ค่อย	3	10.00
ค่อย – เตะ	1	3.33
ค่อย – เข่า	0	0.00
ค่อย – ถีบ	0	0.00
ค่อย – ศอก	1	3.33
เตะ – เตะ	7	23.32
เตะ – ค่อย	5	16.67
เตะ – เข่า	0	0.00
เตะ – ศอก	0	0.00
เตะ – ถีบ	2	6.67
เข่า – เข่า	3	10.00
เข่า – เตะ	2	6.67
เข่า – ค่อย	0	0.00
เข่า – ศอก	2	6.67
รวม	30	100

จากตาราง 22 แสดงความถี่ และค่าร้อยละ การใช้ทักษะชุดของการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น รุ่นน้ำหนัก 81 กิโลกรัม ดังต่อไปนี้ เตะ – เตะ มีความถี่เท่ากับ 7 ครั้ง เป็นร้อยละ 23.32 เตะ – ค่อย มีความถี่เท่ากับ 5 ครั้ง เป็นร้อยละ 16.67 ค่อย – ค่อย มีความถี่เท่ากับ 3 ครั้ง เป็นร้อยละ 10.00 เข่า – เข่า มีความถี่เท่ากับ 3 ครั้ง เป็นร้อยละ 10.00

ตาราง 23 แสดงความถี่ และค่าร้อยละ การใช้ทักษะเดี่ยวของการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น

ทักษะเดี่ยว	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ
1. ถีบ	636	15.89
2. ต่อย	647	16.17
3. เตะ	1,890	47.23
4. เข่า	753	18.81
5. ศอก	76	1.90
รวม	4,002	100

จากตาราง 23 แสดงความถี่และค่าร้อยละ การใช้ทักษะเดี่ยวของการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น เตะ มีความถี่เท่ากับ 1,890 ครั้ง เป็นร้อยละ 47.23 เข่า มีความถี่เท่ากับ 753 ครั้ง เป็นร้อยละ 18.81 ต่อย มีความถี่เท่ากับ 647 ครั้ง เป็นร้อยละ 16.17

ตาราง 24 แสดงความถี่ และค่าร้อยละ การใช้ทักษะชุดของการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น

ทักษะชุด	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ
ถีบ – ถีบ	34	4.22
ถีบ – เข่า	13	1.61
ถีบ – เตะ	38	4.72
ถีบ – ต่อย	5	0.62
ต่อย – ต่อย	109	13.54
ต่อย – เตะ	52	6.46
ต่อย – เข่า	8	0.99
ต่อย – ถีบ	5	0.62
ต่อย – ศอก	4	0.50
เตะ – เตะ	203	25.22
เตะ – ต่อย	119	14.78
เตะ – เข่า	23	2.86
เตะ – ศอก	5	0.62
เตะ – ถีบ	36	4.47
เข่า – เข่า	115	14.29
เข่า – เตะ	11	1.37
เข่า – ต่อย	7	0.87
เข่า – ศอก	18	2.24
รวม	805	100

จากตาราง 24 แสดงความถี่ และค่าร้อยละ การใช้ทักษะชุดของการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น เตะ – เตะ มีความถี่เท่ากับ 203 ครั้ง เป็นร้อยละ 25.22 เตะ – ต่อย มีความถี่เท่ากับ 119 ครั้ง เป็นร้อยละ 14.78 เข่า – เข่า มีความถี่เท่ากับ 115 ครั้ง เป็นร้อยละ 14.29

ตาราง 25 แสดงความถี่ และค่าร้อยละ การใช้ทักษะเดี่ยวและทักษะชุดของการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น

รุ่น (กิโลกรัม)	ทักษะเดี่ยว		ทักษะชุด	
	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ
45	411	10.27	100	12.43
48	317	7.92	100	12.43
51	473	11.82	101	12.55
54	433	10.81	72	8.94
57	343	8.57	66	8.20
60	428	10.69	45	5.59
63.5	409	10.22	94	11.67
67	269	6.72	46	5.72
71	359	8.97	72	8.94
75	249	6.22	54	6.70
81	124	3.09	30	3.73
รวม	4,002	100	805	100

จากตาราง 25 แสดงความถี่ และค่าร้อยละ การใช้ทักษะเดี่ยว และทักษะชุดของการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น

รุ่น 45 กิโลกรัม ทักษะเดี่ยว จำนวน 411 ครั้ง เป็นร้อยละ 10.27 ทักษะชุด จำนวน 100 ครั้ง เป็นร้อยละ 12.43

รุ่น 48 กิโลกรัม ทักษะเดี่ยว จำนวน 317 ครั้ง เป็นร้อยละ 7.92 ทักษะชุด จำนวน 100 ครั้ง เป็นร้อยละ 12.43

รุ่น 51 กิโลกรัม ทักษะเดี่ยว จำนวน 473 ครั้ง เป็นร้อยละ 11.82 ทักษะชุด จำนวน 101 ครั้ง เป็นร้อยละ 12.55

รุ่น 54 กิโลกรัม ทักษะเดี่ยว จำนวน 433 ครั้ง เป็นร้อยละ 10.81 ทักษะชุด จำนวน 72 ครั้ง เป็นร้อยละ 8.94

รุ่น 57 กิโลกรัม ทักษะเดี่ยว จำนวน 343 ครั้ง เป็นร้อยละ 8.57 ทักษะชุด จำนวน 66 ครั้ง เป็นร้อยละ 8.20

รุ่น 60 กิโลกรัม ทักษะเดี่ยว จำนวน 428 ครั้ง เป็นร้อยละ 10.69 ทักษะชุด จำนวน 45 ครั้ง เป็นร้อยละ 5.59

รุ่น 63.5 กิโลกรัม ทักษะเดียว จำนวน 409 ครั้ง เป็นร้อยละ 10.22 ทักษะชุด
จำนวน 94 ครั้ง เป็นร้อยละ 11.67

รุ่น 67 กิโลกรัม ทักษะเดียว จำนวน 269 ครั้ง เป็นร้อยละ 6.72 ทักษะชุด
จำนวน 46 ครั้ง เป็นร้อยละ 5.72

รุ่น 71 กิโลกรัม ทักษะเดียว จำนวน 359 ครั้ง เป็นร้อยละ 8.97 ทักษะชุด
จำนวน 72 ครั้ง เป็นร้อยละ 8.94

รุ่น 75 กิโลกรัม ทักษะเดียว จำนวน 249 ครั้ง เป็นร้อยละ 6.22 ทักษะชุด
จำนวน 54 ครั้ง เป็นร้อยละ 6.70

รุ่น 81 กิโลกรัม ทักษะเดียว จำนวน 124 ครั้ง เป็นร้อยละ 3.09 ทักษะชุด
จำนวน 30 ครั้ง เป็นร้อยละ 3.73

ตาราง 26 แสดงความถี่ และค่าร้อยละ รูปแบบการถีบ ของการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น

รูปแบบการถีบ	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ
ถีบเท้าหน้า	484	76.11
ถีบเท้าหลัง	152	23.89
รวม	636	100

จากตาราง 26 แสดงความถี่ และค่าร้อยละ รูปแบบการถีบ ของการแข่งขัน มวยไทยสมัครเล่น ถีบเท้าหน้า มีความถี่เท่ากับ 484 ครั้ง เป็นร้อยละ 76.11 ถีบเท้าหลัง มีความถี่เท่ากับ 152 ครั้ง เป็นร้อยละ 23.89

ตาราง 27 แสดงความถี่ และค่าร้อยละ รูปแบบการต่อຍ ของการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น

รูปแบบการต่อຍ	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ
ต่อຍแยบ	231	35.70
ต่อຍตรง	334	51.62
ต่อຍเหวี่ยง	37	5.72
ต่อຍอัปเปอร์คัต	45	6.96
รวม	647	100

จากตาราง 27 แสดงความถี่ และค่าร้อยละ รูปแบบการต่อຍ ของการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น ต่อຍแยบ มีความถี่เท่ากับ 231 ครั้ง เป็นร้อยละ 35.70 ต่อຍตรง มีความถี่เท่ากับ 334 ครั้ง เป็นร้อยละ 51.62 ต่อຍเหวี่ยง มีความถี่เท่ากับ 37 ครั้ง เป็นร้อยละ 5.72 ต่อຍอัปเปอร์คัต มีความถี่เท่ากับ 45 ครั้ง เป็นร้อยละ 6.69

ตาราง 28 แสดงความถี่ และค่าร้อยละ รูปแบบการเตะ ของการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น

รูปแบบการเตะ	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ
เตะตรง	13	0.69
เตะเฉียง	1,594	84.34
เตะตัด	265	14.02
เตะกลับหลัง	18	0.95
รวม	1,890	100

จากตาราง 28 แสดงความถี่ และค่าร้อยละ รูปแบบการเตะ ของการแข่งขัน มวยไทยสมัครเล่น เตะตรง มีความถี่เท่ากับ 13 ครั้ง เป็นร้อยละ 0.69 เตะเฉียง มีความถี่เท่ากับ 1,594 ครั้ง เป็นร้อยละ 84.34 เตะตัด มีความถี่เท่ากับ 265 ครั้ง เป็นร้อยละ 14.02 เตะกลับหลัง มีความถี่เท่ากับ 18 ครั้ง เป็นร้อยละ 0.95

ตาราง 29 แสดงความถี่ และค่าร้อยละ รูปแบบการเข้า ของการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น

รูปแบบการเข้า	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ
เข้าดี	457	60.69
เข้าโหน	142	18.86
เข้าลา	63	8.37
เข้าลอย	91	12.08
รวม	753	100

จากตาราง 29 แสดงความถี่ และค่าร้อยละ รูปแบบการเข้า ของการแข่งขัน มวยไทยสมัครเล่น เข้าดี มีความถี่เท่ากับ 457 ครั้ง เป็นร้อยละ 60.69 เข้าโหน มีความถี่เท่ากับ 142 ครั้ง เป็นร้อยละ 18.86 เข้าลา มีความถี่เท่ากับ 63 ครั้ง เป็นร้อยละ 8.37 เข้าลอย มีความถี่เท่ากับ 91 ครั้ง เป็นร้อยละ 12.08

ตาราง 30 แสดงความถี่ และค่าร้อยละ รูปแบบการศอก ของการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น

รูปแบบการศอก	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ
ศอกดี	38	50.00
ศอกตัด	14	18.42
ศอกงัด	8	10.53
ศอกพุ่ง	2	2.63
ศอกกระทุ้ง	4	5.26
ศอกกลับ	10	13.16
รวม	76	100

จากตาราง 30 แสดงความถี่ และค่าร้อยละ รูปแบบการศอก ของการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น ศอกดี มีความถี่เท่ากับ 38 ครั้ง เป็นร้อยละ 50.00 ศอกตัด มีความถี่เท่ากับ 14 ครั้ง เป็นร้อยละ 18.42 ศอกงัด มีความถี่เท่ากับ 8 ครั้ง เป็นร้อยละ 10.53 ศอกพุ่ง มีความถี่เท่ากับ 2 ครั้ง เป็นร้อยละ 2.63 ศอกกลับ มีความถี่เท่ากับ 10 ครั้ง เป็นร้อยละ 13.16

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อทราบการใช้ทักษะมวยไทยสมัครเล่นในการแข่งขันกีฬาวิทยาลัยพลศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ นักกีฬามวยไทยสมัครเล่น ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาวิทยาลัยพลศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28 จำนวน 67 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ได้แก่ นักกีฬามวยไทยสมัครเล่น ที่ทำการแข่งขันในรอบรองชนะเลิศและชิงชนะเลิศ ในการแข่งขันกีฬาวิทยาลัยพลศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28 จำนวน 58 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. เครื่องมือและอุปกรณ์อำนวยความสะดวก ได้แก่
 - 1.1 กล้องถ่ายภาพวิดีโอ
 - 1.2 ม้วนแถบภาพวิดีโอ
 - 1.3 โทรทัศน์
 - 1.4 เครื่องเล่นวิดีโอเทป
2. ไบบันทึกการใช้ทักษะ ได้แก่
 - 2.1 ไบบันทึกการใช้ทักษะเดี่ยว
 - 2.2 ไบบันทึกการใช้ทักษะชุด

การจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูล

นำข้อมูลที่ได้มาแจกแจงความถี่ของการใช้ทักษะมวยไทยวิธีการต่างๆ ในการแข่งขันกีฬามวยไทยสมัครเล่นและเปลี่ยนเป็นคำร้อยละ

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

การใช้ทักษะมวยไทยสมัครเล่น ประกอบไปด้วยทักษะเดี่ยว และทักษะชุด ของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่นทั้งหมด 11 รุ่น ที่พบในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ โดยแจกแจง ความถี่และเปลี่ยนค่าร้อยละ ปรากฏผลดังต่อไปนี้

รุ่นน้ำหนัก 45 กิโลกรัม

1. ทักษะเดี่ยวที่ใช้มากที่สุดคือ เตะ จำนวน 194 ครั้ง เป็นร้อยละ 47.20
เข้า จำนวน 89 ครั้ง เป็นร้อยละ 21.66 ถีบ จำนวน 60 ครั้ง เป็นร้อยละ 14.59
2. ทักษะชุดที่ใช้มากที่สุดคือ เข้า – เข้า จำนวน 23 ครั้ง เป็นร้อยละ 23.00
เตะ – เตะ จำนวน 21 ครั้ง เป็นร้อยละ 21.00 เตะ – ด้อย 17 ครั้ง เป็นร้อยละ 17.00

รุ่นน้ำหนัก 48 กิโลกรัม

1. ทักษะเดี่ยวที่ใช้มากที่สุดคือ เตะ จำนวน 95 ครั้ง เป็นร้อยละ 29.97
ถีบ จำนวน 85 ครั้ง เป็นร้อยละ 26.81 ด้อย จำนวน 80 ครั้ง เป็นร้อยละ 25.24
2. ทักษะชุดที่ใช้มากที่สุด คือ เตะ – เตะ จำนวน 23 ครั้ง เป็นร้อยละ 23.00
เตะ – ด้อย 16 ครั้ง เป็นร้อยละ 16.00 ด้อย – เตะ 15 ครั้ง เป็นร้อยละ 15.00

รุ่นน้ำหนัก 51 กิโลกรัม

1. ทักษะเดี่ยวที่ใช้มากที่สุดคือ เตะ จำนวน 250 ครั้ง เป็นร้อยละ 52.85
ด้อย จำนวน 78 ครั้ง เป็นร้อยละ 16.49 เข้า จำนวน 75 ครั้ง เป็นร้อยละ 15.86
2. ทักษะชุดที่ใช้มากที่สุดคือ เตะ – เตะ จำนวน 24 ครั้ง เป็นร้อยละ 23.76
ด้อย – ด้อย จำนวน 21 ครั้ง เป็นร้อยละ 20.79 เตะ – ด้อย จำนวน 18 ครั้ง
เป็นร้อยละ 17.82

รุ่นน้ำหนัก 54 กิโลกรัม

1. ทักษะเดี่ยวที่ใช้มากที่สุดคือ เตะ จำนวน 176 ครั้ง เป็นร้อยละ 40.65
เข้า จำนวน 123 ครั้ง เป็นร้อยละ 28.41 ด้อย จำนวน 71 ครั้ง เป็นร้อยละ 16.40
2. ทักษะชุดที่ใช้มากที่สุดคือ เตะ – เตะ จำนวน 19 ครั้ง เป็นร้อยละ 26.39
เข้า – เข้า จำนวน 10 ครั้ง เป็นร้อยละ 13.89 ด้อย – ด้อย จำนวน 9 ครั้ง เป็นร้อยละ
12.50

รุ่นน้ำหนัก 57 กิโลกรัม

1. ทักษะเดี่ยวที่ใช้มากที่สุดคือ เตะ จำนวน 170 ครั้ง เป็นร้อยละ 49.56
ด้อย จำนวน 60 ครั้ง เป็นร้อยละ 17.49 เข้า จำนวน 60 ครั้ง เป็นร้อยละ 17.49
2. ทักษะชุดที่ใช้มากที่สุด เตะ – เตะ จำนวน 23 ครั้ง เป็นร้อยละ 34.85
เข้า – เข้า จำนวน 13 ครั้ง เป็นร้อยละ 19.66 ด้อย – ด้อย จำนวน 8 ครั้ง เป็นร้อยละ
12.12

รูน้าหนัก 60 กิโลกรัม

1. ทักษะเดี่ยวที่ใช้มากที่สุดคือ เตะ จำนวน 223 ครั้ง เป็นร้อยละ 52.10
เข้า จำนวน 74 ครั้ง เป็นร้อยละ 17.29 ต่อย จำนวน 64 ครั้ง เป็นร้อยละ 14.95
2. ทักษะชุดที่ใช้มากที่สุด เตะ – เตะ จำนวน 16 ครั้ง เป็นร้อยละ 35.56
เข้า – เข้า จำนวน 10 ครั้ง เป็นร้อยละ 22.22 ต่อย – ต่อย จำนวน 5 ครั้ง เป็นร้อยละ 11.12

รูน้าหนัก 63.5 กิโลกรัม

1. ทักษะเดี่ยวที่ใช้มากที่สุดคือ เตะ จำนวน 184 ครั้ง เป็นร้อยละ 44.99
เข้า จำนวน 87 ครั้ง เป็นร้อยละ 21.27 ถีบ จำนวน 72 ครั้ง เป็นร้อยละ 17.61
2. ทักษะชุดที่ใช้มากที่สุด เตะ – เตะ จำนวน 20 ครั้ง เป็นร้อยละ 21.28
เตะ – ต่อย จำนวน 13 ครั้ง เป็นร้อยละ 13.83 เข้า – เข้า จำนวน 13 ครั้ง เป็นร้อยละ 13.83

รูน้าหนัก 67 กิโลกรัม

1. ทักษะเดี่ยวที่ใช้มากที่สุดคือ เตะ จำนวน 120 ครั้ง เป็นร้อยละ 44.61
ต่อย จำนวน 51 ครั้ง เป็นร้อยละ 18.96 ถีบ จำนวน 51 ครั้ง เป็นร้อยละ 18.96
2. ทักษะชุดที่ใช้มากที่สุด เตะ – เตะ จำนวน 14 ครั้ง เป็นร้อยละ 30.44
เตะ – ต่อย จำนวน 7 ครั้ง เป็นร้อยละ 15.22 ถีบ – ถีบ เตะ – ถีบ เข้า – เข้า จำนวน 4 ครั้ง เป็นร้อยละ 8.70

รูน้าหนัก 71 กิโลกรัม

1. ทักษะเดี่ยวที่ใช้มากที่สุดคือ เตะ จำนวน 163 ครั้ง เป็นร้อยละ 45.40
ต่อย จำนวน 75 ครั้ง เป็นร้อยละ 20.90 ถีบ จำนวน 62 ครั้ง เป็นร้อยละ 17.27
2. ทักษะชุดที่ใช้มากที่สุด เตะ – เตะ จำนวน 17 ครั้ง เป็นร้อยละ 23.61
ต่อย – ต่อย จำนวน 12 ครั้ง เป็นร้อยละ 16.67 เตะ – เข้า เข้า – เข้า จำนวน 9 ครั้ง เป็นร้อยละ 12.50

รูน้าหนัก 75 กิโลกรัม

1. ทักษะเดี่ยวที่ใช้มากที่สุดคือ เตะ จำนวน 102 ครั้ง เป็นร้อยละ 40.96
ถีบ จำนวน 52 ครั้ง เป็นร้อยละ 20.88 ต่อย จำนวน 47 ครั้ง เป็นร้อยละ 18.87
2. ทักษะชุดที่ใช้มากที่สุด เตะ – เตะ จำนวน 12 ครั้ง เป็นร้อยละ 22.26
ต่อย – เตะ จำนวน 7 ครั้ง เป็นร้อยละ 12.96 เข้า – เข้า จำนวน 7 ครั้ง เป็นร้อยละ 12.96

รูน้าหนัก 81 กิโลกรัม

1. ทักษะเดี่ยวที่ใช้มากที่สุดคือ เตะ จำนวน 48 ครั้ง เป็นร้อยละ 38.71
ถีบ จำนวน 32 ครั้ง เป็นร้อยละ 25.81 ต่อย จำนวน 20 ครั้ง เป็นร้อยละ 16.13
2. ทักษะชุดที่ใช้มากที่สุด เตะ – เตะ จำนวน 7 ครั้ง เป็นร้อยละ 23.32
เตะ – ต่อย จำนวน 5 ครั้ง เป็นร้อยละ 16.67 ต่อย – ต่อย เข้า – เข้า จำนวน 3 ครั้ง
เป็นร้อยละ 10.00

ทักษะเดี่ยวที่ใช้มากที่สุด คือ การเตะ จำนวน 1,890 ครั้ง เป็นร้อยละ 47.23
การเข้า 753 ครั้ง เป็นร้อยละ 18.81 การต่อย 647 ครั้ง เป็นร้อยละ 16.17
การถีบ 636 ครั้ง เป็นร้อยละ 15.89 การศอก 76 ครั้ง เป็นร้อยละ 1.90 ตามลำดับ

ทักษะชุดที่ใช้มากที่สุด คือ การเตะ - เตะ จำนวน 203 ครั้ง เป็นร้อยละ 25.22
การเตะ - ต่อย จำนวน 119 ครั้ง เป็นร้อยละ 14.78 การเข้า - เข้า จำนวน 115 ครั้ง
เป็นร้อยละ 14.29 การต่อย - ต่อย จำนวน 109 ครั้ง เป็นร้อยละ 13.54 การต่อย - เตะ
จำนวน 52 ครั้ง เป็นร้อยละ 6.46 การถีบ - เตะ จำนวน 38 ครั้ง เป็นร้อยละ 4.72
การเตะ - ถีบ จำนวน 36 ครั้ง เป็นร้อยละ 4.47 การถีบ - ถีบ จำนวน 34 ครั้ง
เป็นร้อยละ 4.22 การเตะ - เข้า จำนวน 23 ครั้ง เป็นร้อยละ 2.86 การเข้า - ศอก
จำนวน 18 ครั้ง เป็นร้อยละ 2.24 การถีบ - เข้า จำนวน 13 ครั้ง เป็นร้อยละ 1.61
การเข้า - เตะ จำนวน 11 ครั้ง เป็นร้อยละ 1.37 การต่อย - เข้า จำนวน 8 ครั้ง
เป็นร้อยละ 0.99 การเข้า - ต่อย จำนวน 7 ครั้ง เป็นร้อยละ 0.87 การเตะ - ศอก
จำนวน 5 ครั้ง เป็นร้อยละ 0.62 การต่อย - ถีบ จำนวน 5 ครั้ง เป็นร้อยละ 0.62
การถีบ - ต่อย จำนวน 5 ครั้ง เป็นร้อยละ 0.62 การต่อย - ศอก จำนวน 4 ครั้ง
เป็นร้อยละ 0.50 ตามลำดับ ทักษะชุดที่ไม่พบในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ การเข้า - ถีบ
การถีบ - ศอก การศอก - ศอก การศอก - ถีบ การศอก - เข้า การศอก - เตะ
และการศอก - ต่อย

อภิปรายผล

จากการศึกษาค้นคว้า ผู้วิจัยได้ทำการศึกษา การใช้ทักษะมวยไทยสมัครเล่นใน
การแข่งขันกีฬามวยไทยสมัครเล่นแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28 ประกอบไปด้วยทักษะเดี่ยว
และทักษะชุด ของนักกีฬามวยไทยสมัครเล่นทั้ง 11 รุ่น สามารถที่จะอภิปรายผลได้ดังนี้

จากการศึกษาการใช้ทักษะเดี่ยว พบว่าการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่นในการแข่งขัน
กีฬามวยไทยสมัครเล่นแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 28 มีการใช้ทักษะมวยไทยกันอย่างหลากหลาย
ชนิด ไม่ว่าจะเป็นการเตะ การเข้า การต่อย การศอก และจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้
ยังพบว่า การเตะเป็นทักษะที่ใช้มากที่สุด คือ 1,890 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 47.23 แสดงให้

เห็นว่าในกีฬามวยไทยการเตะเป็นทักษะที่ใช้ขา ซึ่งเป็นอวัยวะที่ยาวที่สุดในร่างกาย อีกทั้งการเตะยังมี เป้าหมายมากมาย ไม่ว่าจะเป็นบริเวณศรีษะ บริเวณลำตัว และบริเวณขา ซึ่งเป้าหมายเหล่านี้เป็นเป้าหมายที่สำคัญ เมื่อคู่ต่อสู้โดนเตะตรงบริเวณเป้าหมายที่กล่าวมา อาจทำให้เกิดการบาดเจ็บอ่อนล้า ส่งผลทำให้สมรรถภาพทางกายด้อยลง ส่งผลทำให้เสียเปรียบในการแข่งขัน ซึ่งสอดคล้องกับ (สุรัตน์ เสียงหล่อ. 2543 : 30) กล่าวว่า การเตะด้วยเท้าในการชกมวยไทยถือได้ว่าเป็นอาวุธที่สำคัญที่สุด และมีความรุนแรงได้เท่าการเตะด้วยเท้าในการชกมวยไทย และยังสอดคล้องกับ (พยุ้งศักดิ์ จันทรสรินทร์. 2541 : 155) กล่าวว่า ขาเป็นอวัยวะที่แข็งแรงและยาวกว่าส่วนอื่นของร่างกาย ส่วนหน้าแข้งเป็นกระดูกที่ใหญ่ยาว แข็งแรงมาก ดังนั้นเมื่อเหวี่ยงออกไปจึงมีรัศมีกว้างไกล เมื่อปะทะกับเป้าหมายจึงปะทะได้หนักหน่วง รุนแรง และทำให้คู่ต่อสู้เจ็บปวดได้มาก นอกเหนือจากการเตะซึ่งเป็นทักษะที่ใช้มากที่สุด ยังพบอีกว่า ทักษะมวยไทยที่ใช้รองลงมาคือ การเข้า จำนวน 753 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 18.81 การใช้ทักษะการเข้าที่มีการใช้น้อยกว่าการเตะ อาจเป็นเพราะการเข้านั้นเป็นอาวุธสั้น ซึ่งจะใช้ได้ดีในระยะประชิด เมื่อผู้ทำการแข่งขันยืนอยู่บริเวณห่างกัน ก็ไม่สามารถที่จะใช้ทักษะการเข้าได้ ถึงแม้ว่าเป้าหมายของการใช้เข้าจะมีมากก็ตาม ซึ่งประกอบไปด้วยบริเวณลำตัว ศรีษะ และบริเวณขา แต่การเข้านั้นเป็นทักษะที่ต้องใช้กำลังกายมาก แต่ถ้ามองเป้าหมาย บริเวณที่สำคัญของคู่ต่อสู้จะทำให้สมรรถภาพทางกายด้อยลงอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะการแข่งขันมวยไทยใช้เวลาทำการแข่งขัน 3 ถึง 5 ยก ซึ่งเป็นระยะเวลาที่นาน และยังพบอีกว่า การต่อย และการถีบ นั้นมีการใช้ใกล้เคียงกัน คือ การต่อย 647 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 16.17 และการถีบ 636 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 15.89 การต่อยและการถีบในการศึกษาครั้งนี้ พบว่าการใช้ทักษะการต่อย และการถีบ จะใช้ในกรณีที่ทำลายจังหวะการรุกของคู่ต่อสู้ การถีบเป็นทักษะการใช้อาวุธเพื่อป้องกันตัวหรืออย่างน้อยก็เพื่อทำลายจังหวะคู่ต่อสู้ อีกทั้งการต่อยขณะที่คู่ต่อสู้รุกเข้ามา สามารถที่จะทำลายจังหวะการรุกได้ดี ดังนั้นการใช้ทักษะการต่อย และการถีบในการศึกษาครั้งนี้จะเห็นว่าเป็นทักษะที่ใช้ปานกลาง และยังพบว่าการศอกเป็นทักษะที่ใช้ น้อยที่สุด คือ 76 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.90 การศอก ที่มีการใช้น้อยอาจเป็นเพราะว่า การศอกนั้นมีเป้าหมายน้อยกว่าทักษะชนิดอื่น คือที่บริเวณศรีษะ เท่านั้น อีกทั้งการใช้ศอกยังยากต่อการรุกเข้าไปกระทำใส่คู่ต่อสู้ เนื่องจากขณะที่รุก เข้าใส่ โดยการใช้ศอกจะเกิดช่องว่างให้คู่ต่อสู้ทำลายจังหวะได้ง่าย และการใช้ศอกยังเป็นทักษะที่ง่ายต่อการป้องกัน

จากการศึกษาครั้งนี้พบว่า ทักษะที่ใช้มากที่สุด การเตะ 1,890 ครั้ง เป็นร้อยละ 47.23 การเข้า 753 ครั้ง เป็นร้อยละ 18.81 การต่อย 647 ครั้ง เป็นร้อยละ 16.17 การถีบ 636 ครั้ง เป็นร้อยละ 15.89 การศอก 76 ครั้ง เป็นร้อยละ 1.90 ตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับ (ครองจักร งามมีศรี. 2530 : 25 – 26) ได้ทำการวิเคราะห์ทักษะมวยไทย

ต่าง ๆ เพื่อนำมาสร้างแบบทดสอบกีฬามวยไทย สำหรับนักศึกษาชายวิทยาลัยพลศึกษาจาก ผู้เข้าแข่งขันมวยไทยอาชีพ สนามมวยเวทีราชดำเนินและสนามมวยเวทีลุมพินี ผลการ วิเคราะห์ทักษะที่นักกีฬาใช้ในการแข่งขันจริง ปรากฏผลดังนี้ การเตะ 1,374 ครั้ง เป็นร้อยละ 22.13 การถีบ 226 ครั้ง เป็นร้อยละ 7.49 การศอก 14 ครั้ง เป็นร้อยละ 0.46

จากการศึกษาการใช้ทักษะชุด พบว่าทักษะชุดที่ใช้กันมากที่สุดคือ เตะ – เตะ จำนวน 203 ครั้ง เป็นร้อยละ 25.22 การเตะ – ต่อย จำนวน จำนวน 119 ครั้ง เป็น ร้อยละ 14.78 การเข้า – เข้า จำนวน 115 ครั้ง เป็นร้อยละ 14.29 ตามลำดับ จะเห็นว่า การเตะ – เตะ เป็นทักษะชุดที่มากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับทักษะเดี่ยวที่พบว่าการเตะเป็นทักษะ ที่ใช้มากที่สุด คือ 1,860 ครั้ง เป็นร้อยละ 47.23 ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่า การเตะ ครั้งแรกเมื่อโดนบริเวณเป้าหมายที่สำคัญ อาจทำให้เสียจังหวะในขณะที่ตั้งรับ หรือเกิดการ บาดเจ็บในการแข่งขัน ทำให้เปิดโอกาสให้ฝ่ายรุกนั้นสามารถเตะได้อีกเป็นครั้งที่สองในเวลา ต่อเนื่องกัน อีกทั้งทักษะชุดที่ใช้อย่างมาก คือ การเตะ – ต่อย จำนวน 119 ครั้งเป็นร้อยละ 14.78 อาจเป็นเพราะจังหวะการเตะเมื่อโดนเป้าหมายคู่ต่อสู้แล้วอาจทำให้การป้องกันบริเวณ ศีรษะนั้นด้อยลงไป จึงเปิดโอกาสให้ฝ่ายรุกใช้ทักษะการต่อย เป็นทักษะต่อเนื่องกัน และ ทักษะที่ใช้อย่างมากคือ การเข้า – เข้า จำนวน 115 ครั้ง เป็นร้อยละ 14.29 การใช้เช่นนั้น ส่วนมากจะใช้ในระยะประชิดตัว อีกทั้งยังใช้แขนจับบริเวณคอคู่ต่อสู้ ดังนั้นเมื่อจับคอคู่ต่อสู้ ได้แล้วยากที่จะดึงให้หลุด เมื่อใช้ทักษะเข้าแล้วยิ่งถ้าโดนบริเวณเป้าหมายที่สำคัญ นอกจาก ทำให้อ่อนแรงแล้วยังเกิดการบาดเจ็บอีก จึงทำให้การใช้เข้าต่อไปในเวลาต่อเนื่องกันได้ง่าย

ข้อเสนอแนะ

โค้ชและผู้ฝึกมวยไทยสมัครเล่นควรฝึกสอนทักษะมวยไทยระดับสูงให้แก่ นักมวยไทยสมัครเล่น เช่น การศอกกลับ เตะกลับหลัง กระโดดเข้าลอย ฯลฯ เพราะทักษะเหล่านี้ จะได้คะแนนสูงในการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

ควรทำการศึกษาวิจัย การใช้ทักษะมวยไทยสมัครเล่นในรายการแข่งขันรายการอื่นๆ เพื่อศึกษาให้ทราบถึงการใช้ทักษะ หรือเพื่อเปรียบเทียบการใช้ทักษะ เช่น การแข่งขัน มวยไทยสมัครเล่นชิงแชมป์ประเทศไทย และการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่นชิงแชมป์โลก

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรกต คงทน. (2542). การวิเคราะห์รูปแบบการยิงประตูฟุตบอลโลกปี ค.ศ. 1998
ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- กองการฝึกอบรมสำนักพัฒนาบุคลากรกีฬา, การกีฬาแห่งประเทศไทย. (2544).
กติกากการแข่งขันมวยไทยสมัครเล่น. กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัดอาร์ตโปรเกรส.
- ขวัญชัย เซาร์สุโข (2515). คู่มือการสอนบาสเกตบอล. กรุงเทพฯ : กรมพลศึกษา
กระทรวงศึกษาธิการ.
- ครองจักร งามมีศรี. (2530). แบบทดสอบทักษะกีฬามวยไทยสำหรับนักศึกษาชาย
วิทยาลัยพลศึกษา. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- เฉลิมพล ก่อกิจเถลิงกุล. (2540). การวิเคราะห์รูปแบบการเล่นฟุตบอล. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.
(พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- ชัยยันต์ พันธุ์งาม. (2528). ความสัมพันธ์ของเวลาปฏิบัติกริยา และความเร็วของการชกหมัด
ในมวยสากลระดับความสามารถทางกลไกทั่วไป. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.
(พลศึกษา). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นอง เสียงหล่อ. (2528). ความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพทางกาย ความถี่ของการชกหมัด
และคะแนนจากการแข่งขันของนักมวยสากลสมัครเล่น. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.
(พลศึกษา). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นัฏฐา สุขพัฒน์. (2543). รูปแบบการเล่นของการแข่งขันกีฬาชอลฟท์บอล. ปริญญาานิพนธ์
กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ประทีน พิมจันทร์. (2543). รูปแบบของทักษะการเสิร์ฟเซปักตะกร้อ. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.
(พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พลศึกษา, กรม. (2526). รายงานการสัมมนาระดับชาติ เรื่อง บทบาทของสถาบันการศึกษา
การกีฬาและการออกกำลังกายสำหรับทุกคน. กรุงเทพฯ : เทพนิตการพิมพ์.
- . (2529). การผลิตครูพลศึกษาในอนาคต กรุงเทพฯ : รายงานการสัมมนา
เพื่อยกระดับมาตรฐาน. 3 - 5 กันยายน 2529.
- เพ็ญประภา เข้มแดง. (2517). ศึกษาวิทยาศาสตร์การเคลื่อนไหวของอาวุธมวยไทย.
วิทยานิพนธ์ ค.ม. (พลศึกษา). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พยุงค์ศักดิ์ จันทรสุรินทร์. (2541). ศิลปะมวยไทย. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.

- โพธิ์สวัสดิ์ แสงสว่าง. (2522). *พัฒนาการกีฬามวยไทย*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (พลศึกษา). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มงคล คำเมือง. (2532). *การศึกษาเกี่ยวกับกีฬามวยไทย*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ลือชา สุบรรณพงษ์. (2527). *เอกสารประกอบคำบรรยายวิชามวยไทย*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุรัตน์ เสียงหล่อ. (2543). *มวยไทย*. กรุงเทพฯ : ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สมถวิล วิจารณ์กรกิจ. (2519). *ความสัมพันธ์ระหว่างสมรรถภาพทางกายกับผลการชกมวยไทย*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (พลศึกษา). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมยศ อัสวโอสพ. (2543). *การวิเคราะห์ทักษะและกลยุทธ์การเล่นกีฬาแบดมินตันประเภทชายเดี่ยว*. กศ.ม.(พลศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สถาพร เกษแก้ว. (2542). *รูปแบบการเล่นเซปักตะกร้อในกาแข่งขันศึกษาเอเซียเกมส์ ครั้งที่ 13*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- Cameron, M.A. (1980). *Cinematographic and Electromyographic Analysis of the Clean Pull Used in Olimpic Weightliting. M.S. Thesis. Maryland University.*
- Connan,A.A. Moreaux and J.V. Hoecke. (1981). "Biomechanic Analysis of Two Hande Snatch," *Biomechanics of Sport. Folrida* : CRC Press.
- Hernandez, Moreno Jose.(1987). "Study About Analysis of the Play's Action in Team Sports : Appication to Basketball (Estudiosobre El Analysis De La Accion De Juego En Los Deporte De Equipo : Su Aplicaction Al Baloncesto)," *Dissertation Abstracts International*. 50 : 03C ; November.
- Jinshan, X. and Others.(1993). "Analysis of the Goals in the World Cup" *in Science and Football II*. T.J. Clerk and A. Stibbe. London : St. Edmundsbury.
- Rodano, R. and R. Tawana.(1993). "Three – Dimension Analysis of Instep Kick in Professional Soccer Players," *in Science and Football II*. T.J. Clark and A. Stibbe. London : St. Edmundsbury.
- Yamanaka, K., M. Hughes & M. Lott.(1993). "An Analysis of Playing in the 1990 World Cup for Association Football," *in Science and Football II*. T.J. Clerk and A. Stibbe. London : St. Edmundsbury.

ภาคผนวก

ใบบันทึกการใช้ทักษะเดียว

ทักษะ	ความถี่ รูปแบบ	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	รวม
ถีบ	ถีบเท้าหน้า																					
	ถีบเท้าหลัง																					
ตอย	ตอยแย็บ																					
	ตอยตรง																					
	ตอยเหวี่ยง																					
	ตอยอัปเปอร์ กั๊ด																					
เตะ	เตะตรง																					
	เตะเฉียง																					
	เตะคั๊ด																					
	เตะกลับหลัง																					
เข้า	เข้าคี่																					
	เข้าโหน																					
	เข้าลา																					
	เข้าลอย																					
ศอก	ศอกคี่																					
	ศอกคั๊ด																					
	ศอกกั๊ด																					
	ศอกพุ่ง																					
	ศอกกระทุ้ง																					
	ศอกกลับ																					

ชื่อนักมวย.....

ผลการแข่งขัน.....

ใบบันทึกการใช้ทักษะชุด

ความถี่		1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	รวม
รูปแบบ	รูปแบบ																					
	เตะ - เตะ																					
	เตะ - ค่อย																					
	เตะ - เข้า																					
	เตะ - คอก																					
	เตะ - ถีบ																					
	ค่อย - ค่อย																					
	ค่อย - เตะ																					
	ค่อย - เข้า																					
	ค่อย - ถีบ																					
	ค่อย - คอก																					
	เข้า - เข้า																					
	เข้า - เตะ																					
	เข้า - ค่อย																					
	เข้า - คอก																					
	เข้า - ถีบ																					
	ถีบ - ถีบ																					
	ถีบ - เข้า																					
	ถีบ - เตะ																					
	ถีบ - ค่อย																					
	ถีบ - คอก																					
	คอก - คอก																					
	คอก - ถีบ																					
	คอก - เข้า																					
	คอก - เตะ																					
	คอก - ค่อย																					
อื่นๆ																						

ชื่อนักมวย.....

ผลการแข่งขัน.....

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สุรัตน์ เสียงหล่อ
อาจารย์ประจำภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ธาตุณี ปลื้มสำราญ
อาจารย์ประจำภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. อาจารย์ ธงชาติ พู่เจริญ
อาจารย์ประจำภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
4. อาจารย์ ประยุทธ์ วงษ์ปรเมศร
อาจารย์ประจำภาควิชาพลศึกษา
วิทยาลัยพลศึกษาชัยภูมิ

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ นายอนุวัฒน์ ถืออยู่
เกิดวันที่ 19 เดือนสิงหาคม พุทธศักราช 2517
สถานที่เกิด กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน บ้านเลขที่ 307/1 ซอยอินทามระ 45 ถนนสุขุมวิท ดินแดง
กรุงเทพมหานคร 10400
สถานที่ทำงานปัจจุบัน ค่ายมวยลูกบ้านใหญ่ กรุงเทพมหานคร

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2528 ประถมศึกษา จากโรงเรียนรังสียวิทยา อำเภอдинแดง
กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2531 มัธยมศึกษาตอนต้น จากโรงเรียนกุนนทีรุทธวารามวิทยาคม
อำเภอдинแดง กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2534 มัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียน ภปร. ราชวิทยาลัย
ในพระบรมราชูปถัมภ์ อำเภอสามพราน จังหวัดนครปฐม
พ.ศ. 2538 ปริญญาตรี วิทยาศาสตร์บัณฑิต จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2545 ปริญญาโท การศึกษามหาบัณฑิต จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร กรุงเทพมหานคร